

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 5.

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1901

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδός Μαυρομυχάλη 16.

ΔΟΓΜΑ ΔΙΨΣΜΟΥ ΕΝ ΤΩ ΣΥΜΠΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΩ ΑΤΟΜΩ.

ΟΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

(Συνέχεια και τέλος.)

IV

Εν μὲν τῶν περιγήψεων τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς μέχρι Σουίνου, ἀπέχοντος κατὰ Στράβωνα τῶν Ἀθηνῶν τριακόσια τριάκοντα στάδια, ὁ Πλάτων ἐκ τῆς ἄκρας τοῦ ναοῦ περὶ Κοσμογονίας ὄμιλων, κατὰ παραλληλίαν τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας, ἣν ἡ φύσις διώρισε τοῖς ἀνθρώποις, ἐπιλέγει «ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀγαθὸν εἶνε εἰς τὸ πᾶν καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπον ἰδιαιτέρως παράγεται ἀπὸ τῶν Ὑψίστων Θεῶν καὶ πᾶν ὅ,τι εὐρισκεται ἑλλειπές, προέρχεται ἀπὸ τοῦ ἐμφωλευθὸν φύσει εἰς τὴν ὕλην ἐλάττωμα».

Πάντες οἱ ἐρμηνεύται τοῦ Πλάτωνος διαφανοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς φύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου, παραδεχόμενοι, ὅτι μὲν τὴν ὑπαρξίν εἰς τὸ χάος δυνάμειως ζωτικῆς κινούσης ἀνωμάλως τὴν ὕλην, ἀφ' ἧς διακρίνεται, οἱ δὲ δύο αἰωνίους ἀρχάς, ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἄτακτος τοῦ χάους κίνησις προερχομένη ἐκ ψυχῆς προσκεκολλημένης φύσει μετὰ τῆς ὕλης καὶ ἕτεροι δεχόμενοι κινήσεις τακτικὰς καὶ παρακτικὰς ἀποφαινόμενοι περὶ τῆς κινήσεως τοῦ χάους, ὅτι πάντως διευθύνεται ὑπὸ τινος νοήσεως, ἢτε οὐσίας τυφλῆς καὶ ἀγόνου.

Αἱ δοξασταὶ ὅμως αὐταὶ ἐπιγράφονται μετὰ τῶς πειστικότητος, ὅσης καὶ ἡ περὶ εἰρωνείας τοῦ Σωκράτους γνώμη τοῦ σοφοῦ μαθητοῦ, οὗ τοὺς ἰσχυρισμοὺς ἀναίρουσιν ἕτεροι φιλόσοφοι, ὧν ἀξιόπιστος ὁ Ξενοφῶν, παραστὰς εἰς τὸν μετὰ τοῦ σοφιστοῦ Ἰππίου διάλογον, καθ' ὃν ὁ μέγας διδάσκαλος ἐκφράζεται μετὰ τοιαύτης ἐμβριθείας, μεθ' ἧς καὶ περὶ Εἰμαρμένης συμφωνοῦσας πρὸς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφικὴν θεολογίαν, περὶ ἧς ὁ Ῥωμαῖος φιλόσοφος Σενέκας ἐν Οἰδίποδι μαρτυρεῖ ἀναφωνῶν

Quidquid patimur mortale genus
Quidquid facimus venit ex alto
Ὅ,τι πάσχομεν, ὦ θνητὸν γένος,
ὅ,τι πράττομεν ἀνωθεν ἔχει.

Ἡ διδασκαλία τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπεράτου ὄντος καὶ ἡ πραγματικὴ ἰδέα τῆς παραγωγῆς τοῦ κόσμου ἀκτινοβολοῦν καὶ ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἀργύτου, παραδεχθέν-

τος ἐν τῷ σύμπαντι Θεόν, ὕλην καὶ εἶδος· περὶ δὲ τῆς ἀρχαίας ἱερᾶς διδασκαλίας ὁ Βαρβουρῶν ὑπολαμβάνει, ὅτι τὸ ἀπόρητον τῶν μυστηρίων ἦν τὸ δόγμα τῆς ἐνιαίου θεότητος καὶ πρὸς βεβαίωσιν τῆς δοξασίας ἀναφέρει τμήμα ποιήσεως, προβαλλόμενον καὶ ἐκ πολλῶν τῆς Ἐκκλησίας πατέρων, «Ὀρφῆος Παλινοψία» καλούμενον, καθ' ὃ ἐκηρύσσεται εἰς Θεὸς μόνος, ὑψετώς ὑφ' ἑαυτοῦ, πηγὴ πάσης ὑπάρξεως, παρ' οὐδενὸς ὀρώμενος καὶ τὰ πάντα ἐφορῶν.

Ὅντως ὁ ἱεροφάντης ἀπὸ τῆς τοπικῆς διατάξεως μακρὰν ἐντεῦθεν οἱ ἀμύητοι, ἤρξατο ἀναγγέλλων εἰς τοὺς μυσταγωγούμενους ἱερὰν διδασκαλίαν, περὶ ἧς ἀνεφύησαν ἀμφιβολίαι, ὡς καὶ περὶ τῆς τύχης τῶν Ὀρφικῶν στίχων, οὗς ὁ Εὐσέβιος, ὡς καὶ Ἰουδαῖος τις, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πτολεμαίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ἀναφέρει, ἀλλ' ἡ διαφυλαχθεῖσα πρὸς ἡμᾶς ἀνάγνωσις διαφέρει οὐσιωδῶς τῆς εὐρισκομένης εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ ἱεροῦ Ἰουστινοῦ, καθ' ὃν ἀναγγέλλεται ἐν ἐνιαίον, ἐφορῶν τὰ πάντα καὶ παρακτικὸν τῶν πάντων, εἰς ὃ ἀποδίδουσι τὸ ἔνομα Δία. Εἰς τὸν Εὐσέβιον ἀναφέρεται ἡ ἰδία ἐπαγγελία τῆς πίστεως, πλὴν τινῶν ἀναπτύξεων, γίνεται ὁμοίως μνεῖα καὶ περὶ Μουσῆως καὶ Ἀβραάμ, εἰς οὗ κριτικοὶ πολυμαθεῖς συμπεραίνουσι, ὅτι τὸ τμήμα τῶν στίχων ἐμορφώθη ἢ διεφθάρη ὑπὸ τοῦ Ἀριστοβούλου ἢ ἑτέρου Ἰουδαίου. Μετὰ δὲ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς προσθήκης, παρατηροῦμεν, ὅτι ὁ ποιητὴς ἐκφράζεται περὶ ὑπεράτου ὄντος, ὡς καὶ πολλοὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ἐν οἷς ὁ Κλεάνθης εἰς τὸν ὕμνον καὶ ὁ Ἀρατος εἰς τὸ ποίημα, περὶ ὧν καὶ αὐτὸς ὁ ἀπόστολος Παῦλος μαρτυρεῖ «ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἴσμεν ὡς καὶ τινος τῶν καθ' ἡμᾶς ποιητῶν εἰρήκασι τοῦ γὰρ καὶ γένος» (Πράξεις Ἀποστόλων Κεφ. ΙΖ' εἰδ. 28). Ὁ Εὐσέβιος φέρει καὶ ἑτέραν σκέψιν, ὅτι ὁ ἱεροφάντης παρ' Ἑλλήσι ἐφαίνετο ὑπὸ τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ Δημιουργοῦ, ἀλλ' ὁ Πλάτων εἰς Τιμαίον δίδει σαφεστέρην εἰκόνα, ἧς εὐφρεστάτη ἡ δόξα τοῦ Βαρβουρῶνος πλήρης πνεύματος καὶ ἀγγιχνοῦσα.

V

Γνωρίζαντες τὴν ἐκ μιᾶς καὶ ὑπεράτης ἀρχῆς παραγωγὴν τοῦ συμπαντος, ἐπισκόπησωμεν καὶ τὰς περὶ προνοίας καὶ διηγενοῦς λειτουργίας δοξαστίας, ἵνα λάβωμεν ἰδέαν συνόψιν τῆς ἐν τῷ κέντρῳ καὶ παντὶ ἐμφωλευσῆς δυνάμεως.

Αἴτιος πάντων ὁ Θεός, αὐτὸς ἔσται ἡ δημιουργικὴ καὶ ἡ προνοητικὴ δύναμις.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐφιλοσόφησεν, ὁ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ ἀποφαίνεται καὶ ὁ Πρόκλος ἐν τοῖς περὶ τῶν δέκα πρὸς τὴν Πρόνοιαν ἀπορημάτων ζητήμασι ἀνα-

ΤΟ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΕΝ ΤΗ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ.

ὄλιγοι εἰσὶν οἱ εὐρίσκοντες αὐτὴν πλατεῖα ἢ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἢ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπόλειαν καὶ πολλοὶ εἰσὶν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς (Ματθ. Εὐαγ. Ζ', 13). Ἀλλὰ τὴν ἀπλουστεράν ἐρμηνείαν δίδει ἡ διακριτικὴ γραμμὴ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, συνδέουσα τὴν Ἰουδαϊκὴν θεολογίαν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ. πρὸς δὲ ὁ μὲν Ὀμηρος παραπλησίως φέρεται ἐν Ὀδυσσεύϊ ἀναφωνῶν

Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε δίδω,

ὁ δὲ Κέβης ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ φιλοσοφῶν καὶ τὸ σύστημα τοῦ διδασκῶν ἀναλύων ἐν τῷ σύμπαντι κατὰ τῷ ἀτόμῳ ἀποφαίνεται, ὅτι ὡς ἀδύνατον τὸ αὐτὸ πρᾶγμα νὰ εἴνε κακὸν καὶ ἀγαθόν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ κακοῦ ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἀγαθόν καὶ ὁμοῦ συνυπάρχει ἐν τῇ ἐνότητι τοῦ βίου κοινοῦ ὄντος, ὡς μεταφορικῶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ καὶ τῇ νυκτὶ τοῦ χριστιανισμοῦ τοῦ ἀνατέλλοντος τὸν ἥλιον ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Οὐδεὶς δὲ ὁ ἀμφιβάλλων, ὅτι ἐκ μόνῃς τῆς ἰσοκρυσίας τῶν Ἑλλήνων ἀποκαλύπτεται τὸ δῶγμα τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐν τῷ σύμπαντι καὶ τῷ ἀτόμῳ διδασκῶν, ἐξ οὗ ἡ τε φιλοσοφικὴ θεολογία καὶ ἡ ἐπιστήμη συμπίπτουσαι καὶ τὰ ὅρα ἐκτείνουσαι τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων ἔλκουσι καὶ νῦν πάντα φυσιοδίφην εἰς τὴν ζωφόδῃ ἐκείνῃ ἐρμηνείαν, ἐξ ἧς ἐπήγαγεν ὁ νέος ἀγὼν τῶν φυσικῶν καὶ ψυχολογικῶν ἐπιστημῶν λαβουσῶν τὴν τύχην τοῦ Φαέθοντος ἐν τῷ συλλογισμῷ τῶν ἰδιοτήτων καὶ συντελουσῶν κατὰ τὸν Βάκωνα νὰ ἐπενεργῶσι μᾶλλον εἰς τὴν ἐξευγένισιν τοῦ βίου τοῦ κατέχοντος κατὰ τὸν ὀλιστὴν Λόκε ἐν τῇ γλώσσῃ τὸ ὄριον τῆς θείας ὑποστάσεως.

Ἐν Ἐυλοκάστρῳ 31/5 1901.

ΕΥΚΛΕΙΑΝΣ Α. ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Διαφορὰ κυρίου καὶ ὑπηρετοῦ.

Καὶ οἱ δύο καπνίζουσιν ἀπὸ τὸν αὐτὸν καπνόν, μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι μόνον ὁ εἰς πληρώνει.

Οἱ πρελλοὶ καὶ τὰ παιδιὰ νομίζουσιν, ὅτι εἴκοσι φράγκα καὶ τὰ εἴκοσι ἐτη τῆς νεότητος δὲν τελειώθουν ποτέ.

Μεταξὺ τῆς λαμητόμου καὶ τοῦ ἔρωτος δὲν ὑπάρχει τις διαφορὰ, διότι καὶ μετὰ τὰ δύο χάνει κανεὶς τὴν κεφαλὴν του.

Ἡ σοβαρότης τοῦ ἥθους εἶναι συχνότατα τὸ καταφύγιον τῶν μικρονῶν.

Ὅστις γίνεται πρόβατον, ἐπιτρέπει εἰς τοὺς λύκους νὰ τὸν φάγωσι.

Ἄν θιέλῃς νὰ δοκιμάσῃς τὴν ἀξίαν τῶν χρημάτων, ζήτησε νὰ δανεισθῇς.

Ὁ ἔμπορος δὲν πρέπει ποτέ νὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅταν πωλῇ, πρέπει νὰ ἀνοίγῃ τὸν ἕνα καὶ ὅταν ἀγοράζῃ, καὶ τοὺς δύο.

Ὁ μακαρίτης Γ. Χ. ἔλεγεν:

Ἄχ, φίλε μου, δὲν γνωρίζεις πόσα ἔμαθα ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀγνοῦντας καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἐν Ἐρμουπόλει τῇ 18 Ἰουνίου 1901.

Α. Α. Χ.

Ο ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ]

(συνέχεια καὶ τέλος)

Ἐφ' ἐφαίνετο, ὅτι ἔμενον εἰς τὴν ἐνέδραν ταύτην ἀπ' αἰῶνων, ὅτε ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου εἶδεν ἐπὶ τέλους ν' ἀναφαίνωνται κατ' ἀρχὰς αἱ κεφαλαὶ καὶ εὐθὺς μετέπειτα τὰ σώματα δύο ἀνθρώπων, καὶ οὗτοι ἦσαν ἄνευ ἀμφιβολίας ἄγγρις, ἦσαν οἱ φοβεροὶ Πάβνιοι καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα αὐτῶν ἢ τοῦ Βελδοῦινου.

Οἱ εἰσελθόντες ἐσταμάτησαν ἅμα καταθόντες τὴν κατωφέρειαν τοῦ λόφου καὶ ἐφαίνετο, ὅτι εἶχον συμβούλιον μετ' ὀλίγων ὁμοῦ κρεμάσαντες τὰ βουβάλια δέρματα, τὰ ὅποια ἔφερον ὡς ἐνδύματα, ἐπρόβαλον ἔμπροσθεν τοῦ στήθους τὰς φαρέτρας, πλήρεις βελῶν, ἔτεινον τὰ τόξα ἑα τῶν καὶ ἐχωρίσθησαν. ὁ εἰς αὐτῶν διευθύνθη πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ὅθεν ὁ κ. Βελδοῦινος τοὺς εἶχε κατὰ πρῶτον διακρίνει, μετὰ μεγάλης προφυλάξεως καὶ ἐφαίνετο ζητῶν νὰ ἀνακαλύψῃ ποῦ διευθύνθη ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ τὰ ἔγνη του. ὁ δὲ ἄλλος ἐζήτησε ἐν πρὸς ἐν τὰ ἀποτυπώματα τῶν βημάτων μεταξὺ ποταμοῦ καὶ τῆς σκηνῆς, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἀμφότεροι συνητήθησαν ἐπὶ τέλους. Ἐφαίνοντο εὐχαριστηθέντες ἐκ τῶν παρατηρήσεών των καὶ ἐκ τῶν χειρονομιῶν των, ὁ δὲ περιηγητὴς ἐμάντευσεν, ὅτι ἐπίστευον, ὅτι τὸ θῆμα ἀπακομήθη πλησίον τῆς πυρᾶς του.

Τοποθετηθέντες τότε ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς, εἰς τρόπον ὅστε αἱ αἰχμαὶ τῶν βελῶν των νὰ συναντηθῶσιν εἰς ὀρθὴν γωνίαν ἐντὸς τῆς σκηνῆς, οἱ Πάβνιοι ἐτόξευσαν πεντάκις.

Οὐδέποτε ὁ δυστυχὴς Βελδοῦινος, καθ' ὅλας του τὰς συναντήσεις μετὰ τοὺς ἀγγρίους ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἰσχυρότερον προσηλωμένον εἰς τὴν ζωὴν ἢ καθ' ἑστημένην εἶδος τὰ δέκα βέλη νὰ πετώσῃ διασταυρούμενα, τὰ ὅποια ἠθέλον τὸν φονεῦσαι ἀσφαλῶς ἂν μὴ ἀπέφυγε τὴν πολιορκουμένην κατοικίαν του. τὴν μόνην ἐλπίδα σωτηρίας εἶχεν εἰς τὴν ἐπιδειξιότητά του καὶ τὴν ὑπεμονὴν του. ἔπρεπε νὰ σκοπεύσῃ ὀρθῶς καὶ νὰ μὴ πυροβολῇ, εἰμὴ ἐν ἀσφαλείᾳ περὶ τῆς ἐπιτυχίας. τὸ νὰ ἀποτύχῃ τοῦ σκοποῦ, ἦτο ὡς νὰ πῆσῃ εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του, πράγμα χειρότερον τοῦ θανάτου. Ἐξηκολούθει λοιπὸν γενναίως ἀγρυπνῶν καὶ καρδοκῶν. εἰ δὲ Πάβνιοι τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἐδίσταζον καὶ αὐτοὶ νὰ εἰσχωρήσωσι εἰς τὴν σκηνὴν, ἀγνοοῦντες τί θὰ ἀπαντήσωσιν ἐκεῖ καὶ ἀκίνητοι ἠεροάζοντο. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἤκουον ὁ ἕτερος αὐτῶν βάλλει καταγῆς τὸ τόξον,

λαμβάνει τὴν κορώνην του, γονατίζει καὶ ἀρχεται ἔρπων ὑπὸ τὸ δέρμα, τὸ ὅποῖον ἐκλείει τὴν σκηνὴν, ὁ δὲ ἕτερος ὀρθῶς ὀπίσθεν αὐτοῦ μετετάμενον τόξον ἦτον ἐτοιμὸς νὰ τοξεύσῃ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Κύριος Βελδοῦινος κατιδὼν ὀλόκληρον τὸ κρᾶνιον τοῦ γονατίσαντος ἀγγρίου, ἀποκλίνει τὴν κεφαλὴν, ἀνεγείρας τὴν σφύραν τοῦ πυροβόλου. Εἰς τὸν ἐλαφρόν τούτον κρότον οἱ ἄγγριοι ἀνασιρτώσαν, ὁ δὲ μελλῶν νὰ εἰσδύσῃ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ὀπισθοχωρεῖ. ὁ περιηγητὴς βέβαιος πλέεν ὅτι δὲν θὰ τῷ διαφύγῃ αὐτός, μεταβάλλει αἰφνης τὴν διεύθυνσιν τοῦ στοχοαστήρος καὶ ἡ σφαῖρα τὸν διευθύνεται πρὸς τὸν ὄρθιον Πάβνιον, ὅστις διὰ τὸ ὀρθλμοῦ ἐζήτησε τὸν ἐχθρόν του καὶ τὸν εἶδε μὲν, ἀλλ' ἄρκετὰ ἀργὰ διότι δὲν τῷ ἔμεινε καιρὸς ὑπεκφυγῆς καὶ ἔπεσε πληγωθεὶς κατὰ τὸ στήθος, ἐκβαλὼν κραυγὴν ὀδύνης, ἥτις ἀντήχησε μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων τοῦ Βελδοῦινου. ὁ δὲ ἄλλος ἄγγριος ἠγέρθη, μὲν ἐν πῆδημα, ἀλλὰ βολὴ μολύβδου τὸν καταφθάνει εἰς τὸ μέτωπον, κατασυντρίβει τὸ πρόσωπόν του καὶ τὸν ρίπτει νεκρὸν πλησίον τοῦ συντρόφου του, ὅστις ἐστέναζεν εἰσέτι ἐλεεινῶς. Εἰς τὸν φόνον τούτον ὁ κ. Μολχοῦζεν προέβη δικαιώματι ἀμύνης, οἱ δὲ αἰμαῖοι σκοποὶ τῶν Παβνίων δὲν παρῆγον ἀμφιβολίαν. ἂν δὲ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν τῷ διέφυγε, δὲν ἦτο ἀπίθανον ὅτι τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἦθελεν εἶχε ὀλόκληρον τὴν φυλὴν ἐναντίον του. Καὶ ὁμοῦ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἄθμον ἐνώπιον τούτων τῶν καταβληθέντων ἐχθρῶν του καὶ ἔτρεμε συλλογιζόμενος πᾶν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσῃ διὰ νὰ κρύψῃ τὸν τελεσθέντα φόνον. διὸ μετ' ἀπελπίσας ἐγέμισε καὶ πάλιν τὸ ὄπλον του καὶ ἐπλησίασε τὰ δύο σώματα. οἱ θλιβεροὶ στεναγμοὶ ἐκείνου, ὅστις ἐπληρώθη κατὰ τὸ στήθος, τὸν συνεχίνου βαθέως. στρέψας λοιπὸν πρὸς τὴν γῆν τὸ πρόσωπον τοῦ νεωτέρου Παβνίου, τοῦ ὁποῦ τα ἠκρωτηριασμένα χαρακτηριστικὰ τῷ ἐπρόξενον φρίκην, ἐπλησίασεν ἐλαφρῶ ποδὶ τὸν πληγωμένον καὶ δεκνύων αὐτῷ τὴν συμπάθειάν του, προσεπάθησε νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἦτο διατεθειμένος νὰ τὸν βοήθῃ, ὅτι ἠθέλε νὰ τὸν περιτυλίξῃ εἰς δέρμα βουβάλιον, νὰ τὸν θεραπεύσῃ καὶ νὰ κερδίσῃ τὴν φιλίαν του.

Ὁ ἄγγριος περιστρέφεται καθ' ὅσον ἔρρεε τὸ αἷμα του τρίζων τοὺς ὀδόντας του καὶ εἰ ὀφθαλμοὶ του ἔρριπτον ἀστράπας διὰ μέσου τῶν μακρῶν πλοκάμων τῶν μελανῶν τριχῶν του, αἰτίνες ἐκρυσταίνον τὸ πρόσωπόν του. μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Βελδοῦινος ἐπίστευσεν, ὅτι κατάρθωσε νὰ ἐννοηθῇ καὶ σχεδὸν ἐθεώρησε τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχῆ εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ σώσῃ θεραπεύων τὸν Ἰνδὸν καὶ ὅτι θὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ τοιοῦτοτρόπως σύντροφον, ὅστις ἠθέλει ἀνακουφίσει τὰς φρικαλεότητας τῆς μοναξίας του στιγμῆς. Ὁ πληγωμένος τῷ ἔκαμε σημεῖον νὰ πλησιάσῃ καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῷ ἔδειξε τὸν βραχίονα καὶ τὴν

Π. . .

ἀριστερὰν χεῖρα του, ἐνοῶν, ὅτι ἐθλίβοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Ἄνευ ἐλαχίστης ὑποψίας γονατίζει διὰ τὴν ἐλευθερώσῃ τὸν βραχίονα τοῦ ἀγρίου καὶ τὸν τοποθετῆσαι εἰς καλλίτεραν θέσιν, ἀλλ' ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἐκβάλλει ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ἐκρυπτεν ὑπ' αὐτὸν καὶ δις τὸ διευθίνει εἰς τὸ στήθος ἐκείνου, ὅστις προσεπάθει νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του· ὁ λευκὸς ἀπέκρουσε τὴν προσβολὴν μὲ τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα σύρας τὴν μάχαιράν του, ἀπετελείωσε τὸν ἐκδικητικὸν ἄγρυν. Ὁ χόλυψ ἐστάθη εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ ἀγωνιῶντος καὶ ὁ κύριος Βελδουίνος ἐπαυερθεῖ μόνος εἰς τὰς παγωμένας ταύτας ἐρήμους, μόνος μεταξὺ δύο πτωμάτων. Ἡ νύξ ἐπλησίαζεν καὶ ἐπῆλθε συνεπαγωμένη φρίκη, ἣν οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ περιγράψῃ, τὰ δὲ ὄλονεν πυκνούμενα σκοτὴ ἐπανεφέρον τοὺς λύκους. Τὰ ἄγρια θηρία ἐγύρισαν καὶ πάλιν περὶ τῆς σκηνῆς ἐπανηλειμένως ἐπέμποντα φρικτοὺς μῆκυθμοὺς καὶ καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα ταύτην ὁ περιηγητὴς ἄλλοτε μὲν δροσίζων μὲ τὴν χιόνα τὴν πληγὴν τοῦ βραχιόνος του, ἄλλοτε πυροβολῶν μὲ τὰ πιστόλιά του διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς λείας τῶν τὰ λυσσῶντα θηρία. ἤκουε τὴν συναυλίαν τῶν μῆκυθμῶν των.

Αὐτὸς δὲ σπεύσας νὰ ἐξαλείψῃ τὰ αἱματώδη, ἴχνη, ἐκ φόβου μήπως πλανώμενοί τινες Ἰνδοὶ ἀνακαλύψωσιν αὐτὰ, ἔλυσε τὰς ζώνας τῶν νεκρῶν, ὅπου ἐγνώριζεν ὅτι φυλάττουσι τὰς ζωτροφίας των καὶ ἀφ' οὗ ἀφῆρεσε ταύτας, ἔδεσε μ' ἐκείνας τοὺς Ἰνδοὺς καὶ ἔσυρεν αὐτοὺς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον μέχρι τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἐβύθισεν αὐτοὺς εἰς τὴν ὄπῃ, ἣν εἶχε προηγουμένως ἀνοίξει, διὰ ν' ἀντλή ἐκείθεν ὕδωρ καὶ ἀφῆκεν αὐτοὺς εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ χειμάρρου. Πρὸς τούτους, διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ὁσμὴν τοῦ αἵματος, πρὶν ἢ λύκοι συναθροισθῶσι καὶ διὰ νὰ μηδενίσῃ πᾶν σημεῖον τῆς γενομένης πάλης, ἔθεσε πῦρ εἰς τὸ μέρος τοῦτο καὶ εὐτυχῶς μόνις τὰ καιόμενα εἶχον μεταβληθῆ εἰς στάκτην ἔπεσαν ἐξ οὐρανοῦ νέα χιόν καὶ περιεκάλυψε τὰ πάντα μὲ τὸ μονόχρωμόν της σάβανον. Εἰς τὸν περιηγητὴν οὐδὲν ἄλλο ἐκ τῆς φρικτῶδους ταύτης σκηνῆς ἐναπελείφη ἢ ἡ σπαρτακτικὴ ἀνάμνησις, ὅτι ἦτο ἡ δεκάτη ἑκτὴ ἡμέρα τῆς ἐξορίας του!

Οὐδὲν συμβεβηκὸς ἐτάραττε τὴν θλιβερὰν μονοτονίαν τῶν ἡμερῶν του καὶ τίς ἤθελε τὸ πιστεύσει; κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ὁ κ. Βελδουίνος Μολχόζεν ἔζη εἰσέτι! Πεπτοκῶς εἰς εἶδος τι ναρκώσεως, ὀλιγώτερον ἠσθάνετο τὴν φρίκην τῆς θέσεώς του· δὲν εἶχε πλέον ἐλπὶδα οὔτε ρεμβασμὸν ἀπελευθερώσεως. Ἡ ψυχὴ του, ὡς νὰ ἐπῆξ, διέμενε παγωμένη, κηλὺς πᾶν ὅ,τι τὸν περιεκύκλου καὶ ὅμως ἡ ἡμέρα αὕτη ἢ ἄλλοτε τοσοῦτον εὐτυχῆς, ἀφύπνισε τὰς γλυκείας ἀναμνήσεις τῆς νεότητός του, τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων, τοὺς πλακοῦντας, τὰς οἰκογε-

νείας, τοὺς γέλωτας τῶν μικρῶν, τὰς συναθροίσεις συγγενῶν. Δὲν εἶχε πλέον ἐν αὐτῷ δύναμιν διὰ τὰς ἀγωνίας τῆς ἀπελπισίας καὶ ἡ θλίψις του, ἡ λύπη του δὲν ἦσαν ἄμοιροι γλυκύητος. Ἦναψε τὴν πίπκν του γεμισμένην μὲ φύλλα ἰτέας, ἔστρεψε τὴν ράχην εἰς τὸ πῦρ καὶ διὰ μέσου τινῶν ὀπῶν τοῦ ὑψάσματος τῆς σκηνῆς του εἶδε νὰ σπινθηρίζουν οἱ ἀστέρες καὶ ἐσκέφη, ὅτι ἴσως τὸν ἐβλεπον αὐτοὶ μετὰ συμπαιθείας καθὼς τὸ ἐφαντάζετο ἄλλοτε, ὅτε ἦτο παιδίον, ἐξεγείρων οὕτω τὴν διάνοιάν του πρὸς κόσμον καλλίτερον καὶ νομίζων ἑαυτὸν μεμονωμένον. Τὸ παλαιὸν ἔτος ἐτελείωσε, τὸ νέον ἤρχισεν. Ὁ κ. Μολχόζεν ἐκρατεῖτο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὀλιγώτερον εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος του, ὅτε ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ ἀναπαύετο ἡμιαγρυπνῶν καὶ ἡμινεναρκωμένος ὑπὸ τὰ καλύμματά του (ἦσαν ἀρχαὶ Ἰανουαρίου) βήματα ἠκούσθησαν ἐπὶ τῆς ἐσκληρωμένης χιόνος. Ἠκροάθη· ὄχι· δὲν ἦτο φαντασία! Χαιρετισμὸς εἰς γλώσσῃ ἰνδικῆν ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοάς του· ἐκινήθη, ἤρπασε τὰ ὄπλα του· ἀλλὰ μόνις ἠνορθώθη καὶ ἄλλαι λέξεις, λέξεις ἀγγλικαὶ τὴν φωνὴν ταύτην ἐπροσφέρθησαν.

— Δὲν εἶσαι εὐτυχῆς βεβαίως ἐδῶ, γυναικί μου, τῷ ἔλεγε φωνὴ τις φιλική.

Μήπως ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ ταχυδρομείου, οἱ λευκοὶ τῆς Ἐπισκοπῆς, οἵτινες ἐπὶ τέλος ἐμνήσθησαν τοῦ ἀδελφοῦ των; Ὅχι! Ἡ ἀναστροφὴ αὐτῶν εἶδει τὴν ἄκραν μακρὰς ἰνδικῆς καρβίνας καὶ ὁ Βελδουίνος ἐπροχώρησεν εἰς συνάντησιν αὐτῆς μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὸν βραχίονα· ἀλλὰ τὴν φωνὴν ταύτην βοήθεια, σωτηρία τῷ ἤρχετο! Ἄν οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἐπισκοπῆς εἶχον λησμονήσει τὸν ἀδελφόν των ἐν τῇ ἐρήμῳ, οἱ εἰδωλολάτραι οὗτοι, οὗς ἤξιουν, ὅτι ἔπρεπε νὰ κατηχῶσιν, ἤλθον αὐτοὶ, ὡς Σαμαρίτες τοῦ Εὐαγγελίου νὰ βοηθήσωσι τὸν δυστυχῆ ἐγκαταλειμένον.

Οἱ κυνηγοὶ οὗτοι περιπλανώμενοι εἰς τὰς πεδιάδας μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τέκνων των, ἀνῆκον εἰς φυλὴν φίλων τῶν λευκῶν καὶ ὠνομάζοντο Ὀττοβαῖοι. Εἶδον πολὺ μακρόθεν τὸν κληρὸν τοῦ περιηγητοῦ καὶ συλλογισθέντες, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην βοήθειας, ἤλθον εἰς ἀναζήτησίν του· ὁ ὁμιλήσας ἀγγλιστὶ ἦτον υἱὸς Ἰνδῆς καὶ λευκοῦ καὶ οἱ ἄγριοι οὗτοι προσφέροντες τὰς προμηθείας των εἰς τὸν δυστυχῆ μεναξίαν, εἶπον αὐτῷ:

— Πεινάς; γεύθητι. Εἶσαι πλησίον κρηνοῦ ἐλθέ μεθ' ἡμῶν. Εἶσαι ἀσθενής; θὰ σὲ περιποιηθῶμεν. Γυμνός; θὰ σὲ ἐνδύσωμεν· καὶ αἱ ὑποσχέσεις αὐταὶ ἐξετελέσθησαν κατὰ γράμμα.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν γυναῖκες, ἄνδρες, νεανίαί, πάντες οἱ ἀπαρτίζοντες τὸ σῶμα τῶν κυνηγῶν συνηθροίσθησαν ἐνώπιον τῆς σκηνῆς τοῦ λευκοῦ, διὰ νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν καὶ πᾶσαν

ἌΛΛΟΣ ΤΙΣ ΕΚΤΩΡ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Διαβάτης τις, ἰστάμενος ὀπισθὲν του, ἤκουσε τὰς σκέψεις του καὶ πλησιάζας τῷ εἶπεν:

— Εἶναι τὸ μέγαρον τῆς Κυρίας Βερώνης!

— Αἱ! πῶς εἶπατε; τῆς Κυρίας Βερώνης; Εἶσθε βέβαιοι, κύριε;

— Βεβαίωτατος.

Αἱ τριῖνες τῆς κεφαλῆς του ἠνορθώθησαν. Ἡ βαρεῖα θύρα τῆς οἰκίας ἐπανακλείσθη, ὁ διαβάτης εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ καὶ μόνος ὁ Ἐκτωρ ἔμεινε προσηλωμένος εἰς τὴν θέσιν του.

— Τὸ μέγαρον τῆς Βερώνης! Ἄ! ἐγνώρισα τὴν κατοικίαν της! Ἡδὴ θὰ γνωρίσω καὶ αὐτὴν, προσωπικῶς! Θὰ τῆς ἀποτείνω μυρίας ἐρωτήσεις! Θὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ ὁμολογήσῃ τὴν δολιότητά της! Θὰ τὴν ὑποχρέωσω νὰ ὑπάγῃ μόνη της εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Martin ὅπως ζητήσῃ συγγνώμην καὶ ἀναίρεσιν ὅσα εἶπεν, νὰ ὁμολογήσῃ τέλος ὅτι ἐψεύσθη καὶ ὅτι οὐδέποτε ὁ Ἐκτωρ ὑπῆρξε καίκτης, ὀκνηρὸς καὶ μονομάχος!

Πρὸς στιγμὴν ὁ Ἐκτωρ ἀμφεσταλανεύθη, ἐδείλιασεν, ἀλλὰ τέλος ἐτόλμησεν!

— Ναί, ἀπαξ ἡ τύχη μ' ἔφερον ἐνώπιον τῆς κατοικίας της, θὰ ἀνέλθω... θὰ τὴν ἀντιμετωπίσω! Δὲν θὰ δειλιάσω διὰ τοὺς τίτλους καὶ τὰ πλοῦτή της! Καὶ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν εἶναι ὑπανδρευμένη... ὅπερ πιθανώτατον... αἱ! τότε ἀκόμη καλλίτερον! Θὰ ἐκδικηθῶ δι' αὐτοῦ! Τοῦλάχιστον θὰ ἀντιμετωπίσω ἄνδρα, ὅστις θὰ δύναται νὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ, τὴν δολιότητά της συζύγου του.

Ὁ Ἐκτωρ ἐπλησίασεν ὀργισμένος καὶ ἔκρουσε θορυβωδῶς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου.

Αὕτη ἠνοίχθη καὶ ἐνεφανίσθη ὁ θυρωρὸς.

— Ἡ κ. Βερώνη;

— Κύριε, μόνις ἐπέστρεψεν...

Ὁ Ἐκτωρ ἔδωσε τὸ ἐπισκεπτήριόν του καὶ μετ' ὀλίγων εὐρίσκετο ἐντὸς αἰθούσης ἀκτινοβόλου, ρυθμοῦ Λουδοβίκου XV, ἀναμμένων τὴν Κυρίαν Βερώνην.

Αἶφνης ἠκούσθη φωνὴ τις. Ὁμίλου εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν.

Ὁ Ἐκτωρ ἠκροῦτο.

— Ναί, μαμά, ἔλεγεν ἡ φωνή— φωνὴ γυναικεία— εἶναι ὁ Ἐκτωρ Δυράνδος. Ἀγαμφιλόβως δέ, τὸ αἶτιον τῆς ἐπισκέψεώς του εἶναι διότι ὀργίσθη διὰ τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἔδωσα περὶ τοῦ ὑποκειμένου του... Ἄλλ' ἰδιαιτοφῶς περὶ τούτου... Ἐγὼ ὤφειλον νὰ προειδοποιήσω τοὺς φίλους Μαρτέν. Δυστυχῆς ἄνθρωποι! Ὅσον σκέπτομαι, ὅτι παρ' ὀλίγον ἢ φιλάττη, ἢ εὐγενῆς Ἑρμανσία νὰ ἐπιπτεν εἰς χεῖρας νέου ἀσώ-

τὴν περιουσίαν του. Τὰ ἐμπορεύματα, διὰ τὰ ὁποῖα διεκινδύνευσε τὴν ζωὴν του, ἐδέθησαν ἐπιμελῶς εἰς διάφορα δέματα. Ἡ φορτηγὸς ἄμαξα ἢ ἐγκαταληφθεῖσα ἐν ἀρχῇ τοῦ δυστυχήματος, ὅτε ὁ τελευταῖος ἵππος εἶχε πέσει νεκρὸς, ἀνηλύσθη ἐκ τῆς χιόνος, ἤτις τὸν κατέθαπτε καὶ ἐπεδιορθώθη· δὲν ἐλησμονήθη μάλιστα οὐδ' αὕτη ἡ πεπαλαιωμένη σκέπη τοῦ περιηγητοῦ, ἡ σκηνή, ἣτις, ὡς ριζωθεῖσα ἐντὸς τῆς ἀπεσκληρωμένης γῆς, διὰ νὰ ἀποσπασθῇ ἀφ' αὐτῆς, ἐκόπη κυκλωτερῶς, ὅπως περικαλύψῃ τὰ ὑπολειφθέντα ἐκ τῆς ἀποσκευῆς· ἀφ' οὗ ὁ ἐφόρτωσαν οἱ Ἰνδοὶ τὴν ἄμαξαν, αἱ γυναῖκες καὶ οἱ νεανίαί ἐζεύχθησαν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἔσυρον, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τῶν πολεμιστῶν καὶ τοῦ κ. Βελδουίνου μετὰ φαιδρότητος, μέχρι τοῦ στρατοπέδου τῶν χαλκοχρῶν.

Πρὶν ἢ καταλίπῃ διὰ παντός τὰ μέρη ταῦτα ὁ περιηγητὴς ἐστάθη καὶ ἔριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς πεδιάδος ταύτης, τῆς ἀγένης καὶ ἐρήμου, ὅπου ὑπέφερον ἐπὶ τοσοῦτον· ἡ στάκτη τῆς ἐστίας του, μόνις ἐφάνετο εἰς ἕν σημεῖον καὶ ἐδείκνυεν εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν, ὅπου ἔστησε τὴν σκηνὴν του· οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου· ἀνέθη ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὑψώματος, ὅθεν εἶχε παρατηρήσει μετὰ τοσαύτης θλίψεως τὴν πεδιάδα καλυπτομένην ἐκ νέου ὑπὸ τῆς χιόνος· ἐπεσκέφη τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὅπου παρεμδόνευσεν διὰ νὰ σκοπεύσῃ τοὺς Παθίους· εἶδε τὴν ὄπῃ ἐντὸς τοῦ πάγου, ὅπου ἐβύθισε τὰ πτώματά των, ἐφρικίασεν εἰς τὰς φρικτῶδεις ἀναμνήσεις τῶν ὀλεθρίων τούτων ἀντικειμένων, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν κατήρχετο τὸν λόφον τούτον, ἐφ' οὗ ἀνέζησαν εἰς τὴν φαντασίαν του οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι μῆνες τῆς ἐρημίας καὶ τῶν δαινῶν, ἐπίσπευσε τὸ βῆμα, ἠνώθη μὲ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἄφηκε διὰ παντός τὸ ἐρημωτήριόν του.

Ἀργότερα, πρὶν ἢ παρέλθωσιν ἐξ ἑβδομάδες, χάρις εἰς τοὺς Ἰνδοὺς Ὀττοβαῖους, ὁ κ. Βελδουίνος Μολχόζεν συνηνώθη μὲ τοὺς Εὐρωπαίους φίλους του· τὰ ἐμπορεύματά του ἦσαν ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἔπινεν εὐχαριστῶς τὸ πούσιον ἐν συναναστροφῇ μετὰ τῶν φίλων του.

Τὸ διήγημα τούτο καθ' ὅλα ἀληθῆς ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ συγγράμματος τοῦ κυρίου Βελδουίνου Μολχόζεν, περὶ τῶν ταξιδίων τοῦ ἀποσταλέντος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἰς τὴν Δυτικὴν Ἀμερικὴν.

Κ.

του, παίκτη, ως αυτός... 'Αλλ' επί τέλους ἄς μονομαχή, ἄς παίξω, ἄς καταστρέψω ὀλοκλήρους περιουσίας, ἀλλὰ νὰ καταστρέψω καὶ ἄλλην... τὴν Ἑρμανσίαν!... Ὅχι, ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψω τοιοῦτόν τι!

Ὁ δὲ δυστυχὴς Ἐκτωρ παρ' ὀλίγον ἀνεφώνει:

— Μὰ θὰ τρελλαθῶ! Τί συμβαίνει τέλος;

'Αλλ' ἤδη ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ θελκτικωτάτη νέα ἐνεφανίσθη.

— Μάλιστα, κύριε, γνωρίζω, ὅτι θὰ εἴσθε ἐξηγρωμένους ἐναντίον μου, διότι σὰς εἶναι ἀδιάφορον...

Πλὴν μόλις τὸν παρετήρησεν, ἔμεινε μὲ ἀνοικτὰ τὰ χεῖλη, παρατηροῦσα αὐτὸν προσεκτικῶς. Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν...

— Ὡ! συγχωρήσατέ με κύριε... λάθος... Μοὶ ἀνήγγειλαν...

— Τὸν κ. Ἐκτωρ Δυράνδον. Εἶμαι ἐγώ, κυρία.

Ἡ ἐκπληξὶς τῆς Κυρίας Βερώνης ἤρξατο.

— Ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω πλέον... ὁ κ. Ἐκτωρ Δυράνδος, ὑμεῖς! Ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐγνώριζον...

— Ἦμην ἐγώ, ἀπήντησεν μειδιῶν θλιβερῶς... Ναι ἀναμφιβόλως... καὶ τολμῶ νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι μὲ γνωρίζετε καλλίτερον ἢ ὅτι ἐγὼ γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου, διότι ὑμεῖς δίδετε πληροφορίας περὶ ἐμοῦ τόσον...

Ἡ Βερώνη ἔμεινε ἀκίνητος, ἐκπληκτος.

— Ἀλλὰ κύριε, ὑμεῖς εἴσθε, ὅστις... ὅστις θὰ ὑπανδρεύεσθε...

— Τὴν Δ^α Ἑρμανσίαν Μαρτέν;... Ἀκριβῶς κυρία... Πλὴν σὰς βεβαίω, ὅτι δὲν θὰ τὴν νομφρεθῶ. Ἄλλως τε δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ συγκατένευον οἱ γονεῖς τῆς νὰ δώσουν τὴν κόρην των εἰς ἕνα χαρτοπαίκτην, ὄκνηρόν καὶ μονομάχον, οἷς ἐουστήθη!

Καὶ μεταβάλλων ὕφος προσέθηκεν:

— Τοῦλάχιστον ἐὰν συγκατατίθεσθε νὰ μοὶ εἴπητε εἰς ποῖον χαρτοπαίγνιον λαμβάνω μέρος;

— Ἀλλὰ κύριε ἐψήθησεν ἡ Βερώνη κάτωχρος...

— Εὐτυχῆς ἐπίσης θὰ ἐθεωρούμην, ἐὰν μοὶ ἐλέγετε ἐπὶ ποῖαν ἀποδείξεων βσιζομένη, μὲ γνωρίζετε ὡς ὄκνηρόν!

— Ἀλλὰ, κύριε...

— Ὡς μονομάχον, ὡς ἄνθρωπον τέλος χαμερπούς χαρακτήρος...

— Ὡ! κύριε, συγγνώμην, σὰς ἱκετεύω εἶπεν ἡ Βερώνη, μὴ σπαύδατε. Ἢδη καταλαμβάνω τὰ πάντα. Ὑπάρχει καὶ ἄλλος τις Ἐκτωρ Δυράνδος! Ὁ εἰς εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον γνωρίζω καὶ ὅστις ἔχει πράγματι πάντα τὰ ἐλαττώματα ταῦτα, ἐνῶ ὁ ἄλλος, ὅστις οὐδὲν ἐλάττωμα ἔχει, θὰ εἴσθε ἀναμφιβόλως ὑμεῖς. Ὡ! πόσον ἠπατήθη!

Ἀλλὰ, κύριε, ὁ γάμος δὲν θὰ διαλυθῆ ἐξ

αἰτίας μου! Θὰ ὑπάγω εἰς τοὺς κ. Μαρτέν, θὰ τοῖς εἰπῶ τὸ λάθος, τὸ ὁποῖον συνέβη καὶ ἀναμφιβόλως, ὅταν γνωρίσωσι τὴν ἀλήθειαν, θὰ σὰς ἀνοίξωσι πάλιν τὰς ἀγκάλας...

Ἡ ὀργὴ τοῦ Ἐκτωρος κατηνύσθη φυσικῶς, καὶ ἔπειτα, διὰ νὰ εἰπῶμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ Ἐκτωρ πᾶν ἄλλο ἐσκέπτετο ἢ τὴν Δ^α Μαρτέν! Παρατήρησεν ἐκστατικῶς τὴν ὠραίαν θελκτικὴν νεανίδα, ἣν εἶχεν ἐνώπιόν του. Ὅχι! τίποτε θελκτικώτερον, λεπτότερον, ἐξαιρετόν ἀπ' αὐτὴν τὴν μελανόφθαλμον ξανθὴν!

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσητε, ἀφοῦ τὸ πᾶν θὰ μεταβληθῆ.

— Νὰ σὰς συγχωρήσω; ἀλλὰ διατί; μήπως διότι δι' αὐτοῦ τοῦ λάθους ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἴδω, νὰ σὰς θαυμάσω;

— Ὡ! κύριε!... Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐχρωμάτισε τὸ μέτωπον τῆς Κυρίας.

— Ναι! νὰ σὰς θαυμάσω...

— Πλὴν δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα, κύριε!

— Διατί;

— Εἰς μνηστῆρ ἐπανελάσθην ἡ νεάνις μειδιῶσα δὲν θαυμάζει, εἰμὴ τὴν μέλλουσαν σύζυγόν σου!

— Κυρία, τὰ πάντα διελύθησαν!

— Ἐκ λάθους ἰδικοῦ μου, ἀλλὰ δὲν σὰς εἶπον, ὅτι ἀναλαμβάνω τὰ πάντα;... Λοιπὸν ἀναχωρῶ ἀμέσως καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ θὰ εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαρτέν. Σαῖς δὲ θὰ λάβατε τὴν καλοσύνην ν' ἀναμένετε ἐπ' ὀλίγον...

Ἢδη ἡ Βερώνη εἶχε θέσει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ τῆς θύρας, ὅτε ὁ Ἐκτωρ τὴν ἐσταμάτησε.

— Μὴ! σὰς παρακαλῶ, κυρία, πρὸς Θεοῦ!

Παράδοξος μεταβολή. Ὁ νεανίας, ὅστις τὴν πρῶταν ἐπασχε διὰ τὴν Δ^α Μαρτέν, ἤδη οὔτε τὴν ἐσκέπτετο!— Τὴν παρέβαλλε πρὸς τὴν εἰκόνα, ἣν ἐνώπιόν του εἶχε. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἦναι τυφλός, ὅπως μὴ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ἡ ἐνώπιόν του εἰκὼν ἦτον ἀσυγκρίτως ὠραιότερα.

— Λοιπὸν θὰ μὲ ἀναμένετε, δὲν ἔχει οὕτως, κύριε;

— Τί νὰ σὰς ἀναμείνω, ὅ,τι ἔγεινεν ἔγεινε...

Ἄρνούμαι νὰ γείνω σύζυγος τῆς Δ^α Μαρτέν.

— Ἀλλὰ διατί αὕτη ἡ ἀνοησία, κύριε;

— Διότι ἀφ' ἧς στιγμῆς σὰς εἶδον, κυρία, ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου πάλλουςαν. Ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξενήσατε, μοὶ ἀπέδειξε, ὅτι οὐδέποτε ἠγάπησα τὴν Δ^α Ἑρμανσίαν. Λοιπὸν, μὴ μέμφεσθε τὸν ἑαυτὸν σας, διὰ τὸ λάθος... μᾶλλον ἐγὼ σὰς χρειστῶ εὐγνωμοσύνην, διότι ἄνευ ὑμῶν, ἦτις μοὶ ἐξηγήσατε, ὅ,τι κακῶς ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἠσθάνομην, θὰ ἦμην ἴσως δυστυχῆς παραδίδων ὀλοκλήρον τὴν ὑπαρξίν μου... Χαίρετε, κυρία, καὶ σὰς εὐχαριστῶ!

— Ἀλλὰ μὴν ἀναχωρεῖτε τοιοῦτοτρόπως κύριε!!... Ὡ! εἶμαι ἐνοχος καὶ πολὺ μάλιστα.

Σαῖς ἐξ αἰτίας μου... Τοῦλάχιστον σὰς παρακαλῶ νὰ ἐργασθε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν...

— Ὅχι! κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ δι' ὕφους σχεδὸν θλιβεροῦ τὴν φωνὴν ταύτην. Προτιμώτερον νὰ μὴ ἐπανελθῶ καὶ ταῦτο διὰ τὴν ἡσυχίαν μου, διὰ τὴν ἀνάπαυσίν μου... Καὶ ἔπειτα σὰς ἔχετε ἀσχολίας, τοὺς φίλους σας, τὰς σχέσεις σας, τὰς ἐπισκέψεις σας...

Ἡ Βερώνη ἐμειδίσει αἰνιγματωδῶς.

— Ὡ! κύριε, φίλους... ἔχει τις τοιούτους ἐν ὧν εἶναι πλούσιος!... Λοιπὸν, μάλιστα, ὅτι εἶμαι κατεστραμμένη... Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς θὰ μτοικήσω ἐντεῦθεν εἰς μικρὸν ἐνδιαίτημα.

— Ἀλλ' ὁ σύζυγός σας;

— Φεῦ! εἶμαι χήρα, κύριε!

— Ἀλλὰ τότε θὰ ἐπανελθῶ, κυρία, σὰς τὸ ὀρκίζομαι, θὰ ἐπανελθῶ!

Μὲ τὸ ὕφος δι' οὗ ὁ Ἐκτωρ ἐπρόφερε τὴν φράσιν ταύτην ἡ κ. Βερώνη, ἐνόησεν, ὅτι ἦτον εἰλικρινής.

Τῷ προσέφερε τὴν χεῖρα.

— Ἔστω! ἔχει καλῶς! Ἐπιστρέψατε, θέλω νὰ σὰς ζητήσω εἰς γάμον!

— Νὰ μὲ ζητήσητε εἰς γάμον!...

Καὶ ὁ Ἐκτωρ προσήλωσεν ἐν διαπεραστικώτατον βλέμμα ἐπὶ τῆς Κ^α Βερώνης.

Ἄραγε ἠννόησεν αὕτη τὸ βλέμμα τοῦτο; Ἄς τὸ πιστεύσωμεν, διότι συγκατένευσε χαμηλώνουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἄνευ ἀπαντήσεως.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Θ. Φιλίππου

ΑΠΟΘΑΝΕ!

Τὴν εἶδον, τὴν ἠγάπησα
μὲ ὄλον μου τὸ πάθος
μὲ ὄλον τὴν τοῦ ἔρωτος
δύναμιν καὶ μανίαν
ὡς καὶ αὐτὴ μ' ὤρκισθηκε
στὸ θεῖον ἔρωτά της
ἀγάπη κι' ἀφοσίωσιν
κ' αἰώνιον λατρείαν.

Ἀλλὰ πλὴν φεῦ! ἀπέθανε
πλέον αὐτὴ γὰρ μένα
ἀφοῦ μὲ ἐλπισμόνθε
καὶ δὲν μὲ ἐνθυμείται
Ὡ! Ναι! ἀπέθανε δὲν ζῆ
στὸν κόσμον δι' ἐμένα
ἀφοῦ στὰ τόσα μου δεινὰ
ποδῶς δὲν συγκινεῖται.

Ὡ! Ναι ἀπέθανε δὲν ζῆ!
τί μ' ὤφελεῖ νὰ ζῶω;
ἀφοῦ μοὶ εἶν' ἀδύνατον
γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσω;

Λάρισα

Ἀδαμάντιος Ν. Νικολαΐδης

ΝΑ ΑΠΟΘΑΝΩ

Γιὰ σένα ἐθυσίασα
πίστιν, τε καὶ πατρίδα
γονεῖς καὶ φίλους ἀψῆσα
μόνον μὲ μίαν ἐλπίδα,
ὅπως ἐρχόμενος αὐτοῦ
μὲ σέβανε νὰ ζῆσω
κι' ὅλας τὰς δυστυχίας μου
γοργὰ νὰ λησμονήσω!

Μὰ ἦτον ὄνειρον αὐτὸ
κι' ὡς νέφος διελύθη
καὶ ἡ ζωὴ μου πάραυτα
εἰς βάσανα ἐροίθη,
ὅταν ἐπεισθῆν πῶς ἐοῦ
ἀπίστος μοὶ ἐστάθης
καὶ μένα ἐγκατέλειψας
καὶ ἄλλοτε ἠρράσθης.

Δὲν μένει ἄλλο εἰς ἐμὲ
τώρα διὰ νὰ κάμω
ἀφοῦ τὰ πάντα ἔκαμα
παρὰ... Νὰ ἀποθάνω!

Λάρισα.

Ἀδαμάντιος Ν. Νικολαΐδης.

ΑΝ ἤΞΕΥΡΕΣ!

Ἄν ἤξευρες τοῦ στήθους μου τὸν πόθο,
τὴ φλόγα τῆς καρδιάς μου τὴν τρελλή
καὶ τὶ παλμούς γιὰ σένα πάντα νοιώθω
παντοῦ ὅπου σταθῶ, χρυσὸ πουλί,

Ἄν ἤξευρες, τί πόνοὺς ὑποφέρω
τί βάσανα, τί πίκρες, τί καυμούς,
πῶς μία τὸρφανὸ χαρὰ δὲν ξέρω
παρὰ μονάχα θλίψεις καὶ λυγμούς,

Ἄν ἤξευρες τί στεναγμούς ἀφίνω
γιὰ σένα μέσ' στὴ σιγῆλὴ νυχτιά,
τί πονεμένα δάκρυα ποῦ χύνω
γιὰ μιά σου μόνη ἀχ μόνη σφου ματιά.

Ἄν ἤξευρες ἀκόμα τί θλιμμένα
Φρικτὰ μαρτύρια ἄλλα θὰ δεχθῶ,
Ἐ! Τότ' ἴσως ἀγάπαγες κ' ἐμένα
καὶ δὲ θὰ μ' ἀφίνας νὰ μαραθῶ.
Ἐν Λαρίσῃ Ἰουνίου 1901.

Γ. Γ. Ἀντωνιάδης

Δι' πληγαί, ὅσαι ἐνοήγουν ἐν τῆσιν αἰς μηχαναῖς τῆς τύχης, κλείονται ταχέως, ἀλλὰ τραῦμα, ὅπερ προξενεῖ τὸ ἐσκαμμένον καὶ ἀβλὸν βασανιστήριον ἀδίκου ἀνθρώπου, ἐρχί-
ζει νὰ ἐμπυῶται καὶ ἐπουλοῦται βραδείως.

ΖΑΝ ΗΘΑ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΥΠΟ ΕΠΙΘΥΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ

(Μετ' εικόνας)

(συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

Διὰ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ ἐξελεγχθῆναι τοῦ διεθνούς τούτου χρέους εἶχον προσδιορισθῆναι εἰς ἄγγλος καὶ εἰς γάλλος οἰκονομολόγοι, οἵτινες ὅμως, μολοντί ἐπέδειξαν ζῆλον καὶ ικανότητα καὶ ἐτακτοποίησαν τὰ αἰγυπτιακά οἰκονομικά, ἐδείχθησαν κάπως φορτικοὶ καὶ ἐπενέβαινον εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς χώρας, μέχρις οὗ ἐπῆλθεν ἡ παραίτησις τοῦ Ἰσμαήλ, τῆ μεσολαβήσει τῆς Πύλης.

Κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1879 διεδέχθη τούτον ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τοῦ Τερφίκ, περιορισθέντων ὑπὸ τῆς Πύλης μεγάλως τῶν ἀντιβασιλικῶν δικαιωμάτων, ὧν κατάχρησιν μεγάλην ἐποίησατο ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

Ὁ Χεδίβης Τερφίκ, διοικῶν ἤδη τὴν χώραν τῶν Φαραώ, εἶναι ἀνὴρ πεπειθευμένος, ἰδιοφυῆς, σταθερὸς, φιλοπρόδοτος, συμπαθὴς καὶ λίαν ἀγαπητὸς τῷ λαῷ του, ἔνεκα τῶν πρὸς τὰ πατρώα ἔθιμα πιστῶν αἰσθημάτων του. Ἐμφορεῖται δὲ πολὺ, ὅπως πάντες οἱ πρίγκιπες τῆς οἰκογενείας Μεχμέτ-ἄλῃ, ἐκ φιλοευρωπαϊκῶν ἐκπολιτιστικῶν ἰδεῶν καὶ φρονημάτων. Δυστυχῶς ὅμως, ὡς λέγεται, στερεῖται τῆς θεούσης ἐνεργητικότητος καὶ ἀποφασιστικῶν πνεύματος καὶ

ΑΡΑΒ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

τούτου ἴσως πρέσβηται ἐκ τῶν περιοριστικῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων του.

Νομίμως ὑπόβηθάν ὁ Χεδίβης τὰς πρὸς τακτοποίησιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους του προσπάθειάς τῶν οἰκονομικῶν ξένων ἐλεγκτῶν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς κανονικῆς ἀποτίσεως τῶν ὑποχρεώ-

ΑΡΑΒΟΠΑΙΣΕΣ ΤΡΩΓΟΝΤΕΣ ΖΑΧΧΑΡΟΚΑΛΑΜΟΝ

σεων τοῦ κράτους, ἀφῆκε νὰ σχηματισθῆ περίξ αὐτοῦ ὁμάς τις ἐθνικῆ κληθεῖσα, ἥτις ἐσκόπει τὴν ἐξῶσιν τῶν ξένων ἐξ Αἰγύπτου, ἔχουσα ὡς πρόγραμμα αὐτῆς «Ἡ Αἰγύπτος εἰς τοὺς Αἰγυπτίους» καὶ ἥτις εὐρούσα ὑποστήριξιν ἐν τῷ στρατῷ, ἐλάμβανε βαθμηδὸν διαστάσεις καὶ ἀληθῆ σάρκα καὶ ὀστά. Τῆς δὲ Κυβερνήσεως μὴ δυναμένης διὰ προϋπολογισμοῦ ἐσόδων διακοσίων πεντήκοντα ἑκατομμυρίων φράγκων νὰ ἐπαρκέσῃ καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ πρὸς τὴν Τουρκίαν φόρου καὶ τὴν τακτικὴν ἀπότισιν τῶν τόκων τοῦ δημοσίου χρέους, συνήνεσε χάριν οἰκονομίας ὁ Τερφίκ, τῆ ἐπιμόνῳ προτροπῇ τῶν ξένων ἐλεγκτῶν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ στρατοῦ εἰς 11,300 ἀνδρας, ἥτοι ἐξ συντάγματα πεζικοῦ, δύο συντάγματα ἰππικοῦ, ἐν σύνταγμα πυρβολικοῦ ἐκστρατείας καὶ ἐν τοπομαχικοῦ. Πρὸς δὲ προσεπάθησαν νὰ ἐλαττώσωσι καὶ τὰς ἀπολαβὰς τῶν ἀξιωματικῶν, ἀλλ' αἱ μεταρρυθμίσεις αὗται ζωηρῶς δυσηρέστησαν τοὺς ἀρχηγούς τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ, οἵτινες ἀπομιμούμενοι τοὺς παλαιούς βέηδας μαμελούκους, συνώμοσαν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἐθνικῆς μερίδος.

Ἀλλὰ καὶ φυλετικαὶ ἀντιζηλῖαι προσετέθησαν εἰς τὰς προσωπικὰς. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ εἰσὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀραβικῆς καὶ ὀλίγοι τουρκικῆς καταγωγῆς. Οἱ ἀραβες ἀξιωματικοὶ διεσπάζοντο, ὅτι ἠνόηστο πάντοτε εἰς τὰς προαγωγὰς τὸ κριτάσιον στοιχεῖον εἰς βάρος τοῦ αἰγυπτιακοῦ, δηλαδὴ ἀραβικοῦ, εἰς δὲ ἐκ τῶν συνταγματάρχων, ὁ Ἀραβῆς, ὅστις κατώρθωσε νὰ ἐπιτύρῃ τὴν ὑπακοὴν τῆς φρουρᾶς τοῦ Καΐρου, ἐτίθη ἀμέσως ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ προμελετηθέντος κινήματος. Δύο δὲ ἄλλοι συνταγματάρχαι τὸν ἠκολούθησαν καὶ ἐπιβλητικὴ στρατιωτικὴ διαδήλωσις ἐγένετο

τῆ 9 Σεπτεμβρίου 1881. Τρία συντάγματα περιεκύκλωσαν τὰ ἀνάκτορα τοῦ Χεδίβου καὶ ἀπήτησαν διὰ μέσου τῶν τριῶν συνταγματάρχων τὴν ἀπομπήν τῶν ὑπουργῶν, τὴν σύγκλησιν ἐκλεκτικῆς αἰγυπτιακῆς συνέλευσεως, τὴν ἐγκατάστασιν συνταγματικοῦ πολιτεύματος καὶ τὴν ἀξίωσιν τοῦ στρατοῦ. Οὐδεμιὰς ὑλικῆς ἰσχύος ἔχοντος τοῦ Χεδίβου εἰς διαθέσιν του πρὸς καταστολὴν τῆς στάσεως, ἐνέδωκεν εἰς ἕλας τὰς ἀπαιτήσεις καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Ἀραβῆς ἐγένετο ὁ ἀληθὴς κυρίαρχος τῆς Αἰγύπτου, ὅστις διὰ μέσου τοῦ στρατοῦ τοῦ ἐξήσκει ἀπόλυτον πῖσιν ἐπὶ τοῦ Χεδίβου, τοῦ τελευταίου τούτου γενομένου αἰχμαλώτου ἐν τῷ ἀνακτόρῳ του καὶ ἐξαναγαζομένου ἐκάστοτε εἰς ἐκτέλεσιν ἀπασῶν τῶν θελήσεων τοῦ Ἀραβῆ. Πολλοὶ δὲ διοικητικαὶ μεταβολαὶ ἐπικολούθησαν, ὅπως δὲ ἐγένετο ὑπογραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας καὶ εἶτα ὑπουργὸς τοῦ πολέμου, ἀνελθὼν καὶ μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ στρατηγῶ. Ἐπέβαλε δὲ τῷ Χεδίβῃ, ὡς καὶ τοῖς ἄρχουσιν τὴν τρητηὴν πολιτείαν του, πολλοὺς δὲ ἀξιωματικούς, ὅπαδους αὐτῷ προήγαγεν, ἐτέροις δὲ ἐφυλάκισεν. Οὕτως ἡ Αἰγύπτος εἶχε περιέλθει ἐν καταστάσει ἀταξίας καὶ ἀδολιότητος, ἐν ᾗ ἡ ἀσφάλεια τῆς διώρυγος ἀπειλείτο καὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἀγγλων καὶ γάλλων πιστωτῶν παρηγωνίζοντο.

Πρὸ τοιαύτης καταστάσεως πραγμάτων καὶ μετὰ μικροὺς ἐνδοιασμούς αἱ κυβερνήσεις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀπεφάσισαν ν' ἀποστείλωσιν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἰσχυρὸν στόλον, ὅστις ἠγχυροβόλησεν ἐξῶτι ταύτης τῆ 20 Μαΐου 1882 καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δύο τούτων μεγάλων δυνάμεων ἐπέδωκαν τῷ προέδρῳ τῆς αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως, ἐπ' ὄνοματι τῶν κυβερνήσεων αὐτῶν διακοίνωσιν, ἐπιτάσσουσαν τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουργείου καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀραβῆ-πασσᾶ καὶ τῶν συνταγματάρχων, οἵτινες εἶχον λάβει μέρος εἰς τὴν στάσιν. Ἡ διακοίνωσις αὕτη διελάμβανε, ὅτι ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ἐπεθύμουν τὴν διατήρησιν τοῦ καθεστώτος ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὅτι δὲν ἠγόνον πρὸς νὰ προσβάλωσι τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τοῦ Χεδίβου.

Συνεπεία τούτου ἡ αἰγυπτιακὴ κυβερνήσις παρητήθη καὶ ὁ Χεδίβης ὠφελοῦμενος τῆς περιστάσεως, ἐζήτησε ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ καλέσας πρὸς τούτο τοὺς σωματάρχας, ἀλλὰ πάντες ἠρνήθησαν αὐτῷ ὑπακοὴν, δηλώσαντες, ὅτι μόνον τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀραβῆ θ' ἀκολουθήσωσιν. Οὗτος τότε ἀπέστειλε τῷ Χεδίβῃ πρεσβείαν, ἀποτελουμένην ἐκ τῶν κυριωτέρων ὀφλημάτων καὶ τῶν ἐπισημοτέρων προσώπων τῆς πρωτεύουσος, ὅπως προσκαλέσωσιν αὐτὸν νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τὸ παραίτηθῆν ὑπουργεῖον, μετὰ τῆς ἀπειλῆς, ὅτι δὲν ἐγγυῶνται περὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως. Ὁ Χεδίβης παρεδέχθη καὶ πάλιν, ὅπως καὶ πρὸ ὀκτώ μηνῶν τὴν διαταγὴν ταύτην καὶ τὸ παραίτηθῆν ὑπουργεῖον ἀνεδιωρίσθη, ὁ δὲ Ἀραβῆς ἀνέλαθεν ἐν νέου τῷ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ τεθῇ ἡ Ἀλεξάνδρεια εἰς κατάστασιν πολιορκίας. Ὁ ἀποσταλεὶς τότε ὑπὸ τῆς Πύλης Δερβίς πασσᾶς μάτην προσεπάθησε νὰ λάβῃ μέρος ὡς διαιτητῆς τῆς καταστάσεως, μὴ ἐπιτρέψαντος αὐτῷ ρητῶς τοῦ Ἀραβῆ νὰ ἀναμιχθῇ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ.

Ἐν τούτοις ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ μουσουλμανικοῦ στοιχείου ἐν ἀπάσαις ταῖς μεγαλοπόλει τῆς Αἰγύπτου ἐπεκτείνεται, τῆ δὲ 11 Ἰουνίου συνετελέσθη ῥήξωσις γενομένης ἐν τῇ ὁδῷ Καλογοραίων τῆς Ἀλεξανδρείας μεταξὺ χριστιανῶν καὶ ἀράβων, οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐπατέθησαν κατὰ τῶν εὐρωπαϊῶν, πεσόντων πολλῶν θυμάτων. Ἡ τάξις ἀποκατέστη μετὰ τινὰς ὥρας τῆ ἐπεμβάσει δραστηριῶς τῆς αἰγυπτιακῆς ἀστυνομίας, ἀλλ' αἱ ἀπάνθρωποι αὗται σφαγαί, γινόμεναι ἐνώπιον τῶν στόλων τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας προῆξήθησαν ἀλγεινοτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τότε πάντες οἱ ξένοι κατέφυγον ἐκτὸς τῶν ξένων πολεμικῶν πλοίων, ὡς καὶ οἱ ἡμέτεροι, ἐπὶ τῶν πεισοάντων Ἑλληνικῶν πλοίων, τὴν δὲ 11ην Ἰουλίου ὁ Ἀγγλικὸς στόλος ὑπὸ τὸν ναυαρχὸν Σεῦμὸρ, μετὰ πολλὰς καὶ κοπιώδεις διαπραγματεύσεις, ἐκαγονιοβόλησε τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας, τὴν δὲ 14ην Ἰουλίου ἀγγλικὸς στρατὸς κατέλαβε τὴν πόλιν καὶ ἀπώθησε τὸν Ἀραβῆ πρὸς τὰ ἐνδότερα. Ὁ ἄγγλος στρατηγὸς Οὐέλσελεθ δὲν ἠκολούθησε, ὡς τὸ κατ' ἀρχὰς ἐνομίσθη, τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ Κάιρον ὁδόν, ἦν ὁ Βονοκάρτης ἠκολούθησε τὸ 1798, ἀλλ' ἀναμείνας τὰς ἐπικουρίας, ἃς ἀνέμενον ἐξ Ἀγγλίας καὶ ἀφῆσας 7,000 ἀνδρας εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐπεβίβασε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ στρατοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικῶν στόλου καὶ βιάσας τὸν ἰσθμὸν τοῦ Σουέξ, ἐν ᾗ ὁ Ἀραβῆ δὲν ἐφρόντισε νὰ φυλάξῃ, νομίσας ὅτι οἱ ἄγγλοι θὰ ἐσέβοντο τὴν οὐδετερότητα τῆς ναυσιπλοίας καὶ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Λεσέψ, διῆλθε τὸν ἰσθμὸν καὶ ἀπέβησε τὸν στρατὸν του εἰς τὴν Ἰσμαηλίαν. Οὗτος ἐπιδοθηθεὶς ὑπὸ ἐτέρου ἐνλεγκτοῦ σώματος ἐξ ὀκτώ χιλιάδων ἀνδρῶν, ὅστις εἶχεν ἔλθει ἐξ Ἰνδιῶν καὶ ἀποβιβάσθεις εἰς τὸ Σουέξ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, ἔδωκεν ὀριστικὴν μάχην τῷ Ἀραβῆ εἰς τὸ Τελλ-ελ-κεθῆρ, μεταξὺ Σουέξ καὶ Καΐρου, ἐχυροθέντι ἐπισθεν τεχνικῶν ἔργων μετὰ στρατοῦ ἐξ εἰκοσι χιλιάδων ἀνδρῶν, ἐν ὧρα βαθείας νυκτός. Μὴ δυναθέντες οἱ Αἰγύπτιοι ἐκ τῆς αἰφνιδίου ταύτης προσβολῆς νὰ κρατήσωσιν τὴν μάχην, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἀφίσαντες τὸ στρατόπεδον αὐτῶν εἰς τὴν διακρίσιν τῶν Ἀγγλων.

Τὸ ἀγγλο-ἰνδικὸν ἰππικὸν εἰσῆλθε τὴν ἐπομένην εἰς Ζαχαζίκιον, ὅπου συνέλεξε πολυαριθμοὺς αἰχμαλώτους καὶ 40 τηλεβόλα. Αἰχμαλωτισθέντος δὲ καὶ τοῦ Ἀραβῆ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς εἰσῆλθεν ἀμαχητῆ εἰς Κάιρον. Κατόπιν τούτου ὁ Χεδίβης εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, ὅπου ἐκτοτε διαμένει διαρκῆς ἀγγλικῆ φρουρὰ καὶ οὕτως ἡ ἀγγλικὴ ἐπιρροή ἐγένετο πανίσχυρος, μολοντί ἡ διεθνὴς κατάστασις τῆς Αἰγύπτου, ἀπέναντι τῆς Τουρκίας καὶ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης δὲν ἠλλάξεν ποσῶς.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1883 ἐξερράγη ἐτίερα ἐπανάστασις εἰς τὸν Ἄνω Νεῖλον. Ὁ δὴθεν Μαχῶδης (ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ) κατώρθωσε ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν νὰ συγκεντρώσῃ εἰς χεῖράς του τὴν ἐξουσίαν, ὀλοκλήρου τοῦ Σουδάν.

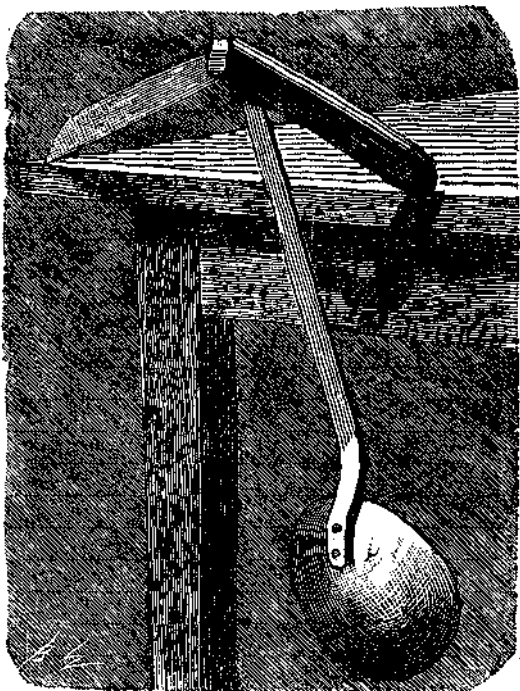
(Ἐπεται συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΤΑΛΑΣ

Είναι περιέργος ή στάσις τῆς κουτάλας ἐν ἰσορροπία, ὡς δεικνύει τὸ παρατιθέμενον σχῆμα καὶ κατορθοῦται διὰ τῆς ἀκολουθοῦ διατάξεως. Εἶναι δὲ πολὺ περιέργος, καθόσον ὄχι μόνον χαμηλοῦται τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος, ἀλλὰ καὶ ἀπομακρύνεται ἐκ τῆς γρᾶμμης τῆς ἀναρτήσεως.

Τοποθετήσατε ἡμικλειστον κονδυλομάχαιρον ἐπὶ

τοῦ χειλοῦς τραπέζης, ὡς δεικνύεται ἐν τῇ ἀνωθι εἰκόνι καὶ ἀναρτήσατε ταυτοχρόνως τὴν κουτάλαν ἐπὶ τῆς ἡμικλειστοῦ γωνίας τοῦ μαχαιριδίου σας οὕτως, ὥστε τὸ ἐσωτερικὸν μέρος αὐτῆς νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ ἀφήσατε τότε αὐτὰ, ὡς ἔχουσι μόνον τῶν. Καὶ τὸ μὲν κονδυλομάχαιρόν σας μετὰ μικρὰς ταλαντώσεως θὰ σταθῇ ἐπικλινές, ἢ δὲ κουτάλα θὰ ζυγίζεται ἐπ' ἀρκετόν, μέχρις οὗ εὐρῆ τὴν στάσιμον ἰσορροπία τῆς. Ἐὰν ἤδη θέσατε ἄμμον ἐντὸς τῆς κουτάλας, τὸ μαχαιριδίου ἀντὶ νὰ πῆσῃ, θ' ἀνεγερθῇ ἐφ' ἔσπον τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος μῆναι ὀπισθεν τοῦ χειλοῦς τῆς τραπέζης.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Η ΔΥΣΕΝΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὴν δυσεντερία δέον ν' ἀποφεύγωμεν, διότι εἶναι ἐπιδημία τῆς ἐποχῆς καὶ πολλάκις ἔχει σοβαρὰς συνεπειάς. Εἶναι δὲ πολλάκις ἐπιδημική, συχνὰ ἐκτρέπεται εἰς πυρετὸν τυφοειδῆ καὶ παρὰ προσδοκίαν ἐνίοτε ὁδηγεῖ εἰς τὸν τάφον τὸν ἀμελοῦντα αὐτήν.

Αὕτη ἀναφαίνεται, ὅπου τὴν τρώγῃ τις κοκοφημένον ἢ δυσκολοχώνευτον φαγητόν, ἀώρου καὶ σπότας καρπούς, ἢ πνὴν οἰνοπνεύματα ἢ εἰσάγῃ τέ-

λος εἰς τὸν στομάχον ἐρεθιστικά ἀντικείμενα, ἅτινα φλογίζουν τὰ ἔντερα. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀκάθαρτος ἀήρ, τὸ αφνίδιον κρουολόγημα, τὰ συνεχῆ δροσιστικά καθαρτικά, τὸ μολυσμένον ὕδωρ, ἢ ἀκαίρος ἀλλαγὴ τῶν ἐνδυμάτων, ὡς καὶ ἐπίπονοι σωματικοὶ καὶ πνευματικοὶ ἐργασίαι, ἐπίσης ἐπιφέρουσι τὴν ὀχληρὰν ταύτην νόσον. Ἀμέσως δ' ἐπιφαίνονται τὰ δυσάρεστα συμπτώματα, ἐκκενώσεις αἱματώδους βελώνης, λυγμοὶ καὶ πόνοι, ἰδίως εἰς τὴν κατωτέραν ἐντερικὴν χώραν, συνοδευόμενοι ὑπὸ δέξως καὶ ἐλαφροῦ πυρετοῦ, ἀναλόγου πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν φλεγμονήν.

Ἡ δυσεντερία θεραπεύεται συνήθως μὲ διαμονὴν μίας ἢ δύο ἡμερῶν εἰς τὴν κλινὴν. Δέον ὁ ἀσθενὴς νὰ μένῃ ἔσπον τὸ δυνατόν ἡσυχος καὶ κεκλιμένος ἀναπαυτικῶς, διότι ἡ τοιαύτη στάσις τοῦ σώματος εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ἐντέρων.

Ἄν δὲ συνοδεύεται ὑπὸ πυρετοῦ, δέον νὰ προσκληθῇ ὁ ἰατρός· ἔως οὗ δὲ ἔλθῃ οὗτος, καλὸν εἶναι νὰ λάβῃ ὁ ἀσθενὴς ἐν κοιλίῳ ρητινελαίου, μετὰ τείου ἢ 15 σταγόνας λαυδάνου. Καλὸν ἐπίσης ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐπιτεθοῦν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἀσθενοῦς βεβρεγμένα διὰ θερμοῦ ὕδατος μάλ्लινὰ ὑφάσματα ἢ κατὰπλάσμα ἐξ ἀλεύρου καὶ συναποσπόρου. Ἡ τροφή δέον νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ δυνατόν εἰς νερόδραστον ὀρύζιον ἢ χυλὸν ἐξ ἀλεύρου καὶ ὕδωρ μετὰ γύρας ἢ ἀφέψυμα φλοιοῦ ἐρυθρὰς πτελέας καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ὁ ἰατρός.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΥ ΟΞΟΥΣ
(Vinaigre virginal).

Βενζουάννης γραμ. 1.
Οξέος δυνατοῦ » 1.
Οἰνοπνεύματος 85° » 1.

Ἀφίνετε ἐπὶ 8 ἡμέρας τὸ ρευστόν, ὅπως διαλυθοῦν τὰ συστατικά αὐτοῦ καὶ κατόπιν τὰ διλύετε. Ὀλίγη σταγόνες ἐντὸς ὕδατος ριπτόμεναι καθιστώσιν αὐτὸ γαλακτώδες.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΡΙΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΥΕΛΟΥ

Λάβετε κοινόν τι ἐργαλεῖον λίμαν, σμίλαν κτλ. δι' οὗ θὰ δυναθῆτε νὰ ἐπεξεργασθῆτε τὴν ὕελον, ἀφοῦ ἐμβαπτίσθητε αὐτὸ πρότερον ἐντὸς βενζίνης, κεκορευμένης διὰ κάμφορας.

Δέον ὅμως τὸ ἐργαλεῖον σας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ τὸ μασχεύετε ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω διαλύσεως καθόσον οὕτω κατορθοῦται ἢ μαλάκυνσις τῆς ὕελου, ὡς ξύλου. Τὸ αὐτὸ κατορθοῦται καὶ δι' ὕγρου τερρεθίνης.

ΓΛΥΚΙΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΜΑΤΑΝ

Ἴδου καὶ ἐν περιέργον ἐκ τομάτας γλύκισμα, ἂν θέλετε.

Βράζετε τὰς τομάτας ἐντὸς ὀλίγου ὕδατος, μετὰ τοῦτο τὰς στίφτετε καὶ περνάτε τὸν πολτὸν ἀπὸ τινος τρυπητοῦ, ὃν καθαρισθέντα οὕτω βράζετε μετ' ὀλίγη; πυρᾶς, ὅπως καταστῇ μάλλον πυκνός. Προσθέτετε τότε ὀλίγον ρώμιον, βανίλλιαν καὶ ἀμύγδαλα, ἅτινα ἀναμιγνύετε καλῶς, ἐπὶ τῆς πυρᾶς πάντοτε τοῦ πολτοῦ εὐρισκομένου, μέχρις οὗ τὰ ἀμύγδαλα ἀρχίζουν νὰ πυρῶνται, ὅτε καταβιβάζοντες τὸ ἀγγείον ἐκ τῆς πυρᾶς, χύνετε τὸ περιεχόμενον εἰς ἕτερα δοχεῖα, τὰ ὅποια φυλάσσετε πρὸς χρῆσιν.

Η ΗΧΩ

ΕΝ ΣΥΖΥΓΙΚΟΝ ΡΑΠΙΣΜΑ

[ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ]

Η ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

[Ἡ Ἰφιγένεια εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν γελῶσα καὶ ἀφαιρούσα τὸν πῖλον τῆς].

— Χά, χά, χά, γελῶ ἀκόμη... μὰ εἶναι νὰ μὴ γελᾶσῃ κανεὶς, χά, χά, χά δὲν εἴμπορῶ, θὰ γελᾶσω ἀκόμη, χά, χά, χά, ναί, θὰ γελᾶσω, ἀφοῦ τὸ ἀντικείμενον ἀξίζει τὸν κόπον καὶ ἀφοῦ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι πρᾶγμα πρωτοφανὲς ἴσως διὰ τὰς Ἀθήνας. Ἀκούσατε!

Ὁ σύζυγός μου ἐνόμισεν, ὅτι θὰ μὲ διώρθωνεν ἀπὸ μίαν ἐπιθυμίαν, ὅπου εἶχα, χά, χά, χά, καὶ ἀντὶ αὐτὸς νὰ μὲ διορθώσῃ, τὸν ἐδιώρθωσα ἐγὼ γὰρ καλὰ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω! Χά, χά, χά, ἄς γελᾶσω ἀκόμη, διότι τὸ πρᾶγμα εἶναι τῇ ἀληθείᾳ πολὺ ἀστείον!...

Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου ὑπανδρεύθημεν. Τρεῖς μῆνες μόλις. Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸν Βάλτον καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Χά, χά, χά, ἀκούε, ἀπὸ Βαλτινωτίτισα νὰ τὴν πάθῃ, αὐτὸς Ἀθηναῖος! Τὰς Ἀθήνας, εἶναι βέβαιον, δὲν τὰς γνωρίζω. Πρώτην φοράν, ὅπου ἤλθον. Ὁ σύζυγός μου λοιπόν, ὁ Πέτρος, ὄνομα καὶ πρᾶγμα, διότι εἶναι σκληρὸς καὶ ζηλότυπος, μοῦ εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰ ἐξερχομαι μόνη ἐξω εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς ὑπέφερα τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ κατόπιν ἐσυλλογίσθη, πρὸς τί λοιπόν ὁ γάμος, ἂν δὲν δίδῃ εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἐλευθερίαν, ἢς στερεῖται, ἐνόσω εἶναι κόρη; Καὶ βεβαίως, πρὶν ὑπανδρευθῆμεν, μᾶς προσέχουν, μᾶς ἐπιβλέπουν, δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ ἐξερχόμεθα μόναι, σχεδὸν πάντοτε εἴμεθα κλεισμένα, μᾶς ἀπαγορεύουν τὰ πάντα, τίποτε νὰ μὴ βλέπομεν καὶ νὰ μὴ ἀκούομεν, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν μόνον καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅταν ὑπανδρευθῶμεν νὰ τὰ μάθωμεν καὶ νὰ τὰ ἴδωμεν ὅλα καὶ νὰ λάβωμεν αὐτὴν τὴν ποθητὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὅποιαν τόσον σκληρῶς μᾶς ἀρνοῦνται! Ἄχ! ἐλευθερία!

Πόσαις φορᾶς εἶπον κατ' ἐμαυτὴν πότε νὰ ὑπανδρευθῶ, διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσω ἐπὶ τέλους! Κόρη! εἶναι κατηραμένη σκλαβιά! ἐνῶ ἡ ὑπανδρεία, ἔλεγον, εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς γυναίκος!... Ἄλλ' ἠπατήθη! ἡ ὑπανδρεία εἶναι ἀληθὴς σκλαβιά!

Δὲν γνωρίζω διὰ τοὺς συζύγους τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἀλλὰ ὁ ἰδικός μου ἔχει δαισιδαμονίας. Ἐὰν δὲν ἐξέλθωμεν ὁμοῦ, πρέπει ἡ μητέρα τοῦ ἢ ἡ ἀδελφὴ τοῦ νὰ μὲ συνοδεύουν, ἢ ἂν κλωθῶν-

ται αὐταί, θὰ ἐπιφορτίσῃ τὴν ὑπὲρ τῆσαν νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ εἴτε διὰ ἐπίσκεψιν, εἴτε διὰ προμηθεῖαν καὶ τοῦ ἐλαχίστου πράγματος.

Ἐννοεῖτε, αὐτὸ ἤρχισεν νὰ μὲ σκοτίξῃ καὶ νὰ μοῦ ἐγγίξῃ τὴν φιλοτιμίαν, ὅτε ἀπεφάσισα ν' ἀπαλαχθῶ τῆς ἀφορήτου αὐτῆς σκλαβιάς! Πῶς τάχα τόσαι καὶ τόσαι ἄλλαι γυναῖκες ἐξέρχονται μόναι καὶ δὲν παθαίνουν τίποτε; Αὐταί εἶναι ἐλεύθεραι καὶ ἐγὼ νὰ εὐρίσκωμαι ἐτι ὑπὸ κηδεμονίαν εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν; Πρέπει νὰ δοθῇ ἐν τέλος, εἶπον. Ἐπειτα πρὸς τί τοῦτο; τί ἔκαμα; Ἡ ἀστυνομία τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐθεώρησεν ἀκόμη τὰς Ἀθίδας ἐπικινδύνους εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τοιαῦτα καταναγκαστικά μέτρα, οὔτε ἡ Βουλὴ μᾶς ἐθεώρησεν ἐτι ἐπιβάλλουσαν τὴν ἀνάγκην νὰ ψηφίσῃ νόμον, περιορίζοντα τὴν ἐλευθερίαν κυκλοφορίας τῶν γυναικῶν. Τουναντίον δέχεται αὐτὰς καὶ μάλιστα μόνας ἄνευ συνοδοῦ εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς. Ἐπειτα ἡ γυνὴ δὲν προοδεύει ἤδη εἰς ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ ὁσάντις ἀφέθη ἐλευθερά, δὲν ἐγένετο ἐπιστήμων, ἐμπορὸς, καλλιτέχνης καὶ κάλλιτος οἰκονομολόγος καὶ παιδαγωγός;

Ἡ στενοχωρία λοιπὸν αὐτῇ μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ πάντα ταῦτα καὶ ἄρα εἰς ἀπεφάσισα ὠρισμένως μὲ πᾶσαν θυσίαν ν' ἀποκτήσω τὴν ἐλευθερίαν μου. Εἶμαι ἐπαρχιώτισσα, ἀλλὰ ἔμαθα καὶ τὰς Ἀθηναίας καὶ γνωρίζω καλῶς τί ἐστὶ κόρη, τί γυνὴ καὶ τί σύζυγος ἀφοσιωμένη καὶ πῶς πρέπει νὰ φερθῶ καὶ νὰ ζήσω ἀξιοπρεπῶς καὶ μάλιστα ἐδῶ εἰς τὰς κλεινὰς καὶ ἐλευθερὰς Ἀθήνας.

Σήμερον λοιπὸν βράδυ βράδυ λέγω εἰς τὸν σύζυγόν μου, ἀκριβῶς ὅτε ἠτοίμαζέτο νὰ ἐξέλθῃ καὶ δὲν ἠδύνατο αὐτὸς νὰ μὲ συνοδεύσῃ, ὅτι ἐγὼ νὰ προμηθευθῶ μικρὰ τινα ἀντικείμενα ἀπολύτως ἀναγκαῖα καὶ θὰ μετέβαινον εἰς τὴν ἀγοράν.

Ὁ Πέτρος μὲ παρατηρεῖ ἐκπληκτος καὶ μοὶ ἀπαντᾷ:

— Βλέπεις, ὅτι ἐγὼ καταπέιγουσαν ἐργασίαν καὶ δὲν δύναμαι νὰ σε συνοδεύσω. Ἄλλ' ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη, θὰ εἰδοποιήσω τὴν μητέρα μου νὰ ἐλθῇ μαζί σου.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, τῷ λέγω, ἔπειτα ἡ μητέρα ἐπῆγε ἀπὸ πρώτας εἰς Κηρησίαν νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς.

— Τότε νὰ παρακλέσω τὴν ἀδελφὴν μου... — Τῆς πονεῖ τὸ δόντι πάλιν καὶ ὑποφέρει φρικτὰ... — Ἀκριβῶς νὰ καλέσωμεν τὸν ὄδον τοῖατῶρον νὰ τῆς τὸ βγάλλῃ καὶ ἐξέρχεσθε ὁμοῦ.

— Ἐξῆλθεν ἤδη καὶ ἐπῆγε νὰ τῆς τὸ βγάλουν, ἀλλὰ μετὰ τοῦτο μοῦ εἶπε θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς νὰ μείνῃ ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Ἄ, τότε, ἐπιλέγει μετὰ μικρὰν ἰσκέψιν ὁ σύζυγός μου, ἐνῶ ἐγὼ ἠγανάκτων ἐκ τῆς στενοχωρίας, ἄς ἐλθῇ μαζί σου ἡ ὑπὲρ τῆσαν! — Μοῦ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν σήμερον νὰ ἴδῃ

εξάδελφόν της τινά, ὅστις τῆς ἔφερε ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς της καὶ θὰ λείψῃ ἀρκετὰς ὥρας.

— Αἶ, μὰ τότε, ἀγαπητὴ μου Ἰφιγένεια, πρέπει ν' ἀναβάλῃς δι' αὐρίον.

— Εἶναι ἀδύνατον, πρέπει σήμερον νὰ ἐξέλθω, τῷ ἀπαντῶ ὀριστικῶς.

— Μὰ πῶς; μόνη θὰ ἐξέλθῃς; μοὶ λέγει τότε μετ' ἐκπλήξεως, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἢ εἰς τὰ ὄρη!

— Καὶ διατί ὄχι; τῷ λέγω ἡσύχως.

Λαμβάνων δὲ τότε ὁ σύζυγός μου ὕψος σοβαρὸν καὶ σκεπτικόν, κάθεται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ δὲν ἀπαντᾷ... Ἡ ἐπιμονὴ του καὶ ἡ ζηλοτυπία τῷ εἶχον ἐξάψει τὴν φαντασίαν.

— Ἀλλά, Ἰφιγένειά μου, ἐξακολουθεῖ μετ' ὀλίγον, δὲν εἰςέυρεις τί εἶναι αἱ Ἀθηναίαι διὰ τὰς νέας καὶ ὠραίας γυναῖκας ὅπως σὺ; Εἶναι λίαν ἐπικίνδυνον, καὶ ὁμοιάζεις σὰν εὐμορφὴν πιταλοῦδίτσα πλησίον τῆς πυρᾶς. Θὰ σοῦ φορτωθῇ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, θὰ σὲ παρατηροῦν καλὰ καλὰ ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, θὰ σὲ ἐνοχλοῦν με φράσεις ἀνοήτους καὶ τέλος θὰ σὲ ἀκολουθήσουν, θὰ σὲ τσιμπήσουν.

— Μπα; διὰ τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνον αἱ Ἀθηναίαι, τοῦ ἀπαντῶ; Αἶ, θὰ εὐχαριστηθῶ, ἄς με ἀκολουθήσουν... Ἄν ὅμως κανεὶς τολμήσῃ νὰ με τσιμπήσῃ, ξεύρεις εἶμαι Βαλτινιώτισσα. Καὶ ἐν ταύτῳ τῷ ἔδειξα τὴν παλάμην μου.

— Ἰφιγένεια, εἶναι ἀδύνατον τοῦτο, ἐπιλέγει. Ἄν ὅμως ἐπιμένῃς, πῆγαινε τοῦλάχιστον με ἀμαζαν.

— Ὅχι, Πέτρε, ἴσα ἴσα, θὰ ὑπάγω πεζῇ καὶ ὅστις θέλει, ἄς με πλησιάσῃ. Ἐκτός ἂν δὲν ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

— Ὡ, ἀπ' ἐναντίας, μοὶ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι κατὶ θὰ σοῦ συμβῇ καὶ θὰ μετανοήσῃς.

Τέλος ἐπέμενον καὶ ἀφοῦ ἠτοιμάσθημεν ἐξήλθον πρώτη. Ἐφερον ἀπλούστατον ἐλαφρὸν καλοκαιρινὸν φόρεμα, μικρὸν ψιθίνον πῖλον καὶ τὸ ἀλεξήλιόν μου. Εὐχαριστημένη δὲ, ὅτι ἀπέκτησα τὴν ἐλευθερίαν μου, ἐπετοῦσα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασα εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού καὶ ἐψώνησα. Ἐπιστρέφουσα ὅμως εἰσήλθον εἰς τὸ τραμ, εἰὰ νὰ φθάσω ταχύτερον εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας, διότι ἐβράδυνα καὶ ἤρχισαν ν' ἀνάπτουν τὰ φῶτα. Ἦσαν ἤδη μέσα δύο Κύριοι ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς μ' ἐχαιρέτησε μεϊδιῶν. Τὸν παρατηρῶ καλὰ, ἦτον ὄγνωστον πρόσωπον καὶ ἠπόρησα τίς ἦτον. Ὁ ἄλλος ἐκάπνιζε καὶ ὁ ὑπάλληλος τοῦ τραμ μὲ εἰσήλθεν, τῷ λέγει «δὲν καπνίζου ἐδῶ Κύριε» Πετᾶ τὸ σιγάρον του τότε, προσθέτων. «Ἄς εἶναι διὰ τὸ χατῆρι τῆς Δεσποινίδος» Ἐγέλασα μέσα μου χωρὶς νὰ παρατηρηθῶ καὶ προσποιηθῆν ἀδιαφορίαν. Τότε οἱ δύο Κύριοι ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις, ἐξ ὧν μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσα: «Τὴ νόστιμη κόρη! — Τὴ ὠραία

μάτια ὅπου ἔχει». Προσέρχονται βαθμυδὸν καὶ ἄλλοι καὶ μία παχύσαρκος Κυρία καὶ τὸ τραμ πληροῦται ἐντελῶς, ὅτε εἰσέρχεται καὶ εἰς ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ κάγκετικῆς κράσεως ὅστις ἐπιμένει νὰ λάβῃ θέσιν, ἐνῶ δὲν ὑπάρχει. — Μὰ, βλέπετε εἴμεθα πλήρεις, τῷ λέγει ἡ ἀδημονοῦσα παχύσαρκος Κυρία. — Δυστυχῶς δὲν εἴμπορῶ νὰ μὲνω ὄρθιος, τῇ ἀπαντᾷ οὗτος καὶ προχωρεῖ καὶ κάθεται πλησίον μου. Ἄλλ' ἐνῶ διέβαιναν, με πατὰ ἰσχυρῶς εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ ὠργίσθη, διότι ἔφερα λευκὰ πέδιλα, ἀλλὰ πρὶν ἢ παρακονεθῶ «pardon» Δεσποινίς, μοὶ λέγει με ἐτοιμότητα καὶ ἀρχίζει ὁμιλίαν με τὸν παρακείμενον. — Ὡραῖος τρόπος, μορμουρίζει τότε ἡ παχύσαρκος γυνὴ καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ὑπάλληλον τοῦ τραμ, ὅστις μὰς εἶδιδε τὰ εἰσιτήρια.

— Ἐπρεπε νὰ τὸν ἐμποδίσετε νὰ εἰσέλθῃ, τῷ λέγει. — Τὶ νὰ σᾶς κάμω, τῇ ἀπαντᾷ οὗτος σκαϊῶς δὲν τοῦ τὸ λέγετε σεις; Ἀδημονῶ τότε ἐγὼ καὶ στενοχωροῦμαι, ἀλλὰ ἐνθυμηθεῖσα τὸν σύζυγόν μου, μολόντι ἤρχισα νὰ τὸν λησμονῶ, ἀπὸ τὴν ἀναβάπτισίν μου εἰς Δεσποινίδα, ἀπὸ τοὺς Κυρίους αὐτοὺς, ὅπως με ἐκάλουν καὶ δίδω τόπον εἰς τὴν ὄργην καὶ σιωπῶ. Ἀπέναντί μου ἐκάθητο εἰς Κύριος μᾶλλον ἡλικιωμένος, ὅστις με παρατήρει με κάτι φλογερὰ μάτια, ὅπου θὰ ἐλέγετε, ὅτι θὰ με ἄναθε. Στρέφω τὰ βλέμματά μου τότε ἀριστερά, ἄλλος γέρον ἀπ' ἐκεῖ πλέον ἀναμμένος. — Μὰ τί διάβολον, συλλογίζομαι, ὑπομονὴ οἱ νέοι, μὰ καὶ οἱ γέροι. Τέλος περιμαζεύομαι νὰ μὴ με τσιμπήσῃ κανεὶς, ὡς μοῦ εἶχεν εἰπεῖ ὁ καλός μου καὶ μετὰ ἐν τέταρτον σχεδὸν τῆς ὥρας καὶ μετὰ πολλὰς στάσεις καὶ ἀδημονίας, φθάνομεν εἰς τὴν Πλατεῖαν, ὡς νὰ εἰρχόμεθα ἀπὸ τὰς Πάτραις. Ἀφίνω τοὺς ἄλλους νὰ ἐξέλθουν πρώτοι, διότι τὸ τραμ ἦτο χειμερινόν καὶ εἶτα ἐγείρομαι, ὅτε εἰς κομψοπρεπῆς Κύριος, ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ὅστις με ἐχαιρέτησεν εἰσερχομένην, βλέπω νὰ με περιμένῃ εἰς τὴν κλίμακα καὶ κάμνων μοὶ θέσιν νὰ περάσω, με χαιρετᾷ καὶ πάλιν μεϊδιῶν, λέγων μοι. «Ὀρίστε, Δεσποινίς, καταβῆτε, ἡ ὠραία γυνὴ πρέπει πάντοτε νὰ προτιμᾶται». Τὸν χαιρετῶ δι' ὑποκλίσεως σοβαρῶς ἐξ ἀνάγκης χωρὶς νὰ τὸ θέλω, φοβουμένη μὴ με τσιμπήσῃ καὶ προχωρῶ βιαστικῇ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὅπου εἶναι ἡ κατοικία μου. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις μου, ὅτε στραφεῖσα πρὸς στιγμὴν, παρατηρῶ, ὅτι ὁ Κύριος αὐτός με παρακολουθεῖ ἐπιμόνος μετὰ προσοχῆς. Ἐφερα μαύρην ἐνδυμασίαν, ὑψηλὸν κολλάρον, ὀμματουάλια μπλε καὶ μετρίαν μελανὴν γενειάδα. Τὴν στιγμὴν δὲ, ὅπου ἐστράφην καὶ τὸν εἶδον, ἐκίνει τὴν λεπτὴν ράβδον του εἰς τὸ στόμα του, ὡς νὰ μοὶ ἔλεγε «θέλω νὰ σᾶς ὁμιλήσω!»

Φαντασθῆτε τὴν ὄργην καὶ ἀγανάκτησίν μου. Ἡ καρδία μου ἐπαλλε σφοδρῶς ὅλη δὲ ἐκείνην

ἡ γενναϊότης μου καὶ τὸ θάρρος, τὸ ὅποιον εἶχον εἰς τὸν ἄνδρα μου πρὸ ὀλίγου, με εἶχον ἐγκαταλείψῃ. Τὰ ἔχασα καὶ ἐφοβούμην.

Τὶ νὰ κάμω; ὅπως δειλὴ καὶ μόνη ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω, ἐπροχώρησα πρὸς τὰ κάτω, ὅπου ἦτο ἐρημιὰ.

Ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα τὰ βήματα μ' ἐπλησίασαν, τὰ ἐκρότει δὲ ἐπιτίηδες ὀπισθὴν μου καὶ ἐνθιμίζον, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ χεὶρ του θὰ μ' ἐλάβανεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, διὰ νὰ μ' ἀρχίσῃ εἰς τὰ τσιμπήματα.

ἤρχισα νὰ τρέμω ὡς μικρὸν δειλὸν πτηνόν, οἱ πόδες μου ἐκάμπτοντο καὶ διὰ πρώτην φορὰν τῆς ζωῆς μου με συνέβαιναν αὐτό. Ἀναθεμάτιζα τὴν ὥραν, ὅπου ἐξήλθον μόνη καὶ παρεκάλουν νὰ εὑρίσκετο ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ὁ σύζυγός μου πλησίον μου νὰ με ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν διάβολον. «Ἄχ! εἶχε δίκαιον», ἔλεγον καὶ ἀνεστέναζαν.

— Σὲ ἐφθασα, ὠραία μου Δεσποινίς, αἴφνης ἀκούω ὀπισθὴν μου, πόσον μοῦ ἀρέσεις!

Αἶ, τότε ἰσταμάτησα, ἀπὸ φόβον, ἀπὸ ἐντροπὴν, ἀπὸ συγκίνησιν, δὲν εἰςέυρω τί ἐπαθα. Ἡ φωνὴ του μοὶ ἐφάνη ἐπιβάλλουσα. Στραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτόν, τὸν παρατήρουν ἐκστατικῇ. Δὲν ὠμίλει, ἐβλεπε πρὸς τὰ κάτω καὶ εἶχε φυσιογνωμίαν καὶ στάσιν ἀνδρὸς σοβαροῦ καὶ αὐστηροῦ. Ἐντρεπόμεν διὰ λογαριασμόν του καὶ δὲν εἶχον τὰς δυνάμεις νὰ τὸν κακομεταχειρισθῶ.

— Τὶ θέλετε, Κύριε, ἀπὸ ἐμὲ, τὸν ἐρωτῶ τότε.

— Δεσποινίς, ἀπ' ἧς στιγμῆς σᾶς εἶδον, μοὶ ἀπαντᾷ μετὰ διακεκομένης καὶ συγκινητικῆς φωνῆς, μ' ἐμαγεύσατε καὶ με σύρετε... χωρὶς... νὰ θέλω ὀπισθὴν σας. Ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ δώσητε ἀκράσιν νὰ σᾶς ὁμιλήσω.

— Ἀφήσατέ με, Κύριε, ἤσυχον, τῷ λέγω τότε με ἀπόφασιν, ἔχω σύζυγον καὶ μὴ ἐπιβαρύνετε τὴν θέσιν σας. Καὶ ἐκίνησα νὰ φύγω, ὅτε ἰστάμενος πρὸ ἐμοῦ.

— Μίαν ἀκόμη λέξιν, μοὶ λέγει, διότι θὰ φωνεθῶ καὶ ἀμέσως χάριν ὑμῶν, Κυρία. Πιθανῶς ὁ σύζυγός σας νὰ μὴ σᾶς ἀγαπᾷ τόσο ὅσον ἐγὼ καὶ γονατίζει ἐμπροσθὲν μου.

Μὲ τὸ φοβέρισμα αὐτὸ με καταλαμβάνει ρίγος καὶ με τὸ γονάτισμα του τόσο πλησίον μου αἰσθάνομαι εἰς τὸν βραχίονά μου ἕνα δυνατὸν τοῖμπημα. Ὁ ἄθλιος μ' ἐτσιμπήσῃ, ἐσυλλογίσθη καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν, ὀπλισθεῖσα αἰφνιδίως ἐκ τῆς ἀκατονόμαστου αὐθαδείας του, με πολὺ θάρρος, ἐγείρω τὴν χεῖρά μου καὶ ἐνῶ ἐστέκετο ἀκίνητος καὶ προσέβλεπεν ἐπὶ τῆς γῆς, τῷ καταφέρω τοιοῦτον ἰσχυρὸν ράπισμα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὥστε ὁ πῖλος του ἔπεσε χαμαί, τὰ ὀμματουάλια του ἔσπασαν καὶ αὐτός κατεκύλισε πρὸς τὴν γῆν. Καταπόρφυρος ἐκ θυμοῦ καὶ ἐντροπῆς, ἐστράφην ἀμέσως νὰ φύγω ἐκείθεν, ὅτε ἀκουῶ ὀπισθὴν μου. «Ἰφιγένεια, ἐγὼ εἶμαι».

Ἐστράφην! φαντασθεῖτε, ἦτον ὁ Πέτρος, ὅστις ἐκράτει ἤδη εἰς χεῖράς του τὴν πλαστὴν γενειάδα καὶ ἐνόησα ἀμέσως τὸ τέχνασμα. Ὁργισθὴν ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐλυπήθην καὶ εὐχαριστήθην κάπως.

— Πῶς σὺ; Πέτρε; τῷ λέγω.

— Ναι, ἄγομεν, μοὶ ἀπαντᾷ, ἐνῶ ἐφόρει τὸν πῖλον του καὶ ἐξεκόνιζε τὸ ἐνδυμᾶ του.

— Μὰ τί ἔκαμες; τῷ λέγω, τί εἶναι αὐτὰ, ὅπου μοῦ κατάφερες.

— Τίποτε, ἀγαπητὴ μοι, μὴ ἀπαντᾷ σὺ μοῦ τὴν κατάφερες καλύτερα, ἠθέλησα νὰ σοῦ δώσω ἐν μάθημα τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ μὴν ἐξέρχῃσαι μόνη, ἀλλὰ βλέπω σὺ μοῦ ἔδωσες Βαλτινιώτισσα. Ἦθελα νὰ γελάσω, ἀλλὰ ἐκρατήθην..

— Εὐχαριστήθην, ἐξηκολούθησε, διότι εἶδα ὅτι γνωρίζεις νὰ φέρεσαι καὶ νὰ κρατῆς ὑψηλὰ τὴν θέσιν σου καὶ τὴν συζυγικὴν ἀξιοπρέπειαν.

— Ὡστε; τὸν ἐρωτῶ.

— Ὡστε, δύνασαι ἀπὸ τοῦδε, μοὶ λέγει, νὰ ἐξέρχῃσαι καὶ μόνη, ὅπου θέλεις.

Καὶ ἀφοῦ με ἔφερον ἕως ἐδῶ, με ἠσπάσθη εὐχαριστημένος καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀφοῦ ἔφαγε τὸν μπάτσο.

— Αἶ, τώρα ὅπου δὲν με βλέπει, ἄς γελάσω νὰ ξεσκάσω καὶ διότι τόσο ἀστείως ἀπέκτησα τὴν ἐλευθερίαν μου, χὰ, χὰ, χὰ—χὰ, χὰ, χὰ—χὰ, χὰ, χὰ... καὶ εἰς τὰ δικά σας.

ΡΟΥΣ

ΠΑΛΑΙΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ἀνία ἐγεννήθη ἐκ τῆς ὀκνηρίας
Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν εὐχαριστεῖται διασκεδά-
ζων μόνος.

Ὅταν αἱ ὄρνιθες κράζων, σημεῖον εἶναι ἐπάσασαν ὧν.

Ὁ χωρικοὶ κοιμῶνται με ταῖς κόταις καὶ ἐγείρονται με τοὺς κοκάρους.

Εἶναι καλεῖτερον νὰ πλησιάσῃ τις τὰς γυναῖκας παρὰ τὸ γῆρας.

Μακρὰν ἀπὸ τοὺς τραπεζίτας, μόνον τὸ χρῆμα των ἀξίζει.

Ὁ χριστιανὸς πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν, ὁ ἄπιστος μόνον εἰς τὸν διάβολον.

Θεωρία τοῦ γάμου.
Ὁ γάμος εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν εἶναι τι ἰδεώδες.
Εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν εἶναι εὐχαριστήσιος.
Εἰς ἡλικίαν 40 ἐτῶν εἶναι καθῆκον.
Καὶ εἰς ἡλικίαν 50 ἐτῶν εἶναι βάρος.

Η στρατιωτική πειθαρχία εν τῷ 20 αἰῶνι.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Τι διαφορά μεταξύ ομοιοπαθητικῆς καὶ ἀλλοπαθητικῆς ἰατρικῆς, ἤρωτα τις πολυπειρόν τινα κοσμοπολίτην :

— Ομοιάζουν, φίλε μου, πρὸς δύο μονομαχοῦντας, τῷ ἀπαντᾶ οὗτος, ὧν οἱ μάρτυρες, ἀντὶ τὰ εὐρίσκωνται πλαγίως, τοποθετοῦνται εἰς τὸ μέσον καὶ δέχονται τὰ πλήγματα.

— Ἡ περιεργὸς αὐτῆ διάλεκτις ἠκούετο προχθὲς ἐν τινι ἀμάτῃ τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Φαλήρου μεταξὺ δύο νεαρῶν φιλολόγων :

— Οἱ Ἄγγλοι εἶναι πολὺ παράδοχοι, ἔλεγεν ὁ εἰς, διότι ἐνῶ γράφουν Σάκ ε-σπ ή ρ, προφέρουν ἐν τούτοις Σαίεπ ή ρ.

— Μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα παραδοξώτεροι, τῷ ἀπαντᾶ ὁ ἕτερος, ἀφ' οὗ ἔχομεν λέξιν ἐλαστικόν, ἐν τούτοις προφερόμεν καουτσούκι!

Τὴν ἀκόλουθον χαρακτηριστικὴν ἐξήγησιν ἔδωκε κυρία τις, ἐρωτηθεῖσα περὶ τῆς σημασίας καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς νεότητος παρὰ τοῖς γυναίξιν.

— Ἡ νεότης μᾶς, φίλε μου, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἐφθέγγατο ἢ ἐν λόγῳ κυρία, ἢ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς κλίμακος, ἐνθα ἡ γυνὴ ὀφείλει ἢ νὰ ἀνέλθῃ ἢ νὰ κατέλθῃ ἢ μᾶλλον τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεως τῆς ἀνόδου καὶ καθόδου μᾶς.

Ὁ κ. Χρ... ἐν τινι συναστροφῇ ἠρώτησε τοὺς παρευρισκομένους :

— Διατί ἡ γυνὴ λέγεται ἐλαφρά;
— Διότι ἔχει μικρότερον σῶμα τοῦ ἀνδρός, τῷ ἀπαντᾶ τις.
— Διότι δὲν ἔχει κρίσιν, τῷ ἀπαντᾶ ἕτερος.
— Διότι βαδίζει ἐλαφρῶς, τῷ λέγει τρίτος.
— Ὅχι, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, προσθέτει ὁ κ. Χρ... ἡ γυνὴ λέγεται ἐλαφρὰ, διότι μὲ τὴν πρώτην πνοὴν τοῦ ἀνέμου χάνεται καὶ φεύγει ἀπὸ πλησίον μᾶς καὶ μᾶς ἐγκαταλείπει, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσωμεν... εἶναι ἕπως ἡ χρυσαλίς.

Βαθύπλουτος τις ἀκολουθεῖται πάντοτε ὑπὸ τινος πτωχοῦ, ἀλλὰ εὐφροῦς καὶ πολυγνώτου ἀνδρός.

— Διατί τὸν οὖρεις πάντοτε μαζὺ σου, τὸν ἔρωτᾶ εἰς φίλος του, δὲν ἀρμόζουν ποσῶς τὰ ἀξιώματά σας.

— Ἀπ' ἐναντίας, ἀπαντᾶ ὁ πλούσιος, ἀφαιρῶ ὅ,τι δύναμαι ἐκ τῶν γνώσεών του, συναστροφόμενος αὐτόν, ἐνῶ οὗτος ἀφαιρεῖ ἐκ τῶν χρημάτων μου ὅ,τι δύναται καὶ τοιούτοτρόπως ἡ συναστροφή μᾶς καθίσταται ἀμφοτέρωθεν ὑποφερτὴ.

Μέθυσος τις ἐθεάθη ποτὲ κοιμώμενος τὴν μεσημέριαν ἐν ὄρᾳ φρικτῆς ζήτησης.

— Πῶς, οὐ κοιμάσαι τοιαύτην ὥραν; τῷ λέγει εἰς φίλος του.

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάμω, ἀφοῦ ὁ ἥλιος δὲν μ' ἀφίνει νὰ σηκωθῶ; Αἱ, φίλε μου, αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος κρασοπατέρας τοῦ κόσμου, μὲ τὴ μύρτιν διὰ του μόνον σὲ ζαλίζει καὶ σὲ βάζει κάτω.

Ἐν τινι χοροεσπερίδι ἡ οἰκοδέσποινα παρατηρεῖ μετ' ἐκπλήξεως ἐν τῷ καθρέπῃ Κυρίον τινα, θηλακίζοντα σπρὸν ἐκλεκτῶν οἰγῶρων (πούρων) μετὰ περισσῆς ἀφελείας, ὅτε πλησιάζουσα τούτον :

— Τοῦλάχιστον, Κύριε, τῷ λέγει, προσφέρατε καὶ εἰς τοὺς συνδαιτημόνας τινὰ καὶ ἐκ τούτων, θλῆσας εἶμαι ὑπόχρεως διὰ τὴν ἐκδούλευσιν.

ΑΚΡΙΒΗ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ἡ ἀλήθεια ὁμοιάζει πολὺ τὸν ἥλιον. Μόνον ὅταν δὲν ὑπάρχουν νέφη, εἶναι καθαρὸς. Ἀλλὰ καὶ τότε οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν ἴδῃ. Ἀμφοτέρωθεν εἶναι ἀσθεώρητοι!

Ἡ ἐκδίκησις ὁμοιάζει πρὸς ὠραῖον καρπὸν. Εἶναι γλυκεῖα πρὶν τὴν δρέψην, πικρὰ ἀφοῦ τὴν γευθῆς.

Ὁ ἐνθουσιασμός ὁμοιάζει πρὸς τὰ ἀστρεῖδια, τὰ ὅποια μόνον νωπὰ ἔχουν ἀξίαν.

Αἱ βυτίδες τοῦ προσώπου ὁμοιάζουν πρὸς τὰς ἀπογοητεύσεις τοῦ ἔρωτος.

Ἡ εὐσέβεια ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸν ἔρωτα. Ὅπως ἐκεῖνη ἀναβιβάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτω καὶ ὁ ἔρως καταβιβάζει τὸν οὐρανὸν πρὸς τὴν γῆν.

Ἡ φωτογραφία εἶναι διὰ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους ὅ,τι ἡ τυπογραφία διὰ τὰ κοινὰ συγγράμματα. Πολλαπλασιάζει, ἀλλὰ δὲν σφίζει ἀπὸ τῆς λήθης καὶ τῆς καταφρονήσεως.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τῶν ἄλλων τὰ ἐλαττώματα μᾶς ὁμοιάζουν πρὸς σκιάς, αἰτίνες αὐξάνονται καὶ μεγαθύνονται καθ' ὅσον δύει ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας μᾶς.

Μαῦσης.

Ο ΒΑΙΔΕΚΕΡ ἢ ΟΑΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ πασίγνωστος ὁδηγὸς Βαΐδεκερ, ἀπαραίτητος εἰς πάντα ξένον ταξιδιωτὴν καὶ μεταφρασθεὶς εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, ἐκδίδεται προσεχῶς καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, παρὰ τῶν κκ. Γ. Εὐαγγελίδου καὶ Γ. Μαυρογένη. Οὕτως εἰς πάντα ταξιδεύοντα ἀνά τὴν Ἑλλάδα, παρέχεται ἐφεξῆς τὸ πολύτιμον ἐφόδιον νὰ προγνωρίζῃ τὰ μέρη ἐνθα θὰ διέλθῃ ἱστορικῶς καὶ γεωγραφικῶς, μετὰ πάσης σχετικῆς πληροφερῆς τῆς ἀποστάσεως, τοῦ ναύλου καὶ τῶν μέτων τῆς συγκοινωνίας. Εἶναι ἐγκόλπιον ἀπαραίτητον διὰ πάντα κοινωνικὸν ἄνθρωπον. Περιέχει δὲ τοσαῦτα ὀφέλιμα πράγματα, ὅστε οὐδεὶς ἀγαπῶν τὴν ἱστορίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος τοῦ, δὲν θὰ στερηθῇ τοιούτου προσφιλοῦς ἐδηγοῦ, τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους, ἐνθα διεδραματίσθησαν αἱ ὠραιότεραι σκηναὶ τοῦ βίου.

Μόλις δ' ἐκτυπωθῇ, θ' ἀναγγεῖλωμεν τοῦτο τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν, ὅπως σπεύσωσι νὰ τὸν ἀποκτήσωσιν.

— Ἀγοθὸς τις ἔμπορος εἶχεν ἀναρτήσει ἔξωθι τοῦ καταστήματός του μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἑξῆς δήλωσιν :

Μὴν πηγαίνετε νὰ σᾶς κλέψουν ἀλλοθι. Ἐλθετε ἐδῶ.

— Τι ἔγεις, τί κλαῖς, καλὲ Κικῆ;
— Νὰ ἤθελα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ, μὰ δὲν μπορῶ.
— Καὶ γιατί; δὲν παίρνεις καὶ σὺ ἓνα πιστόλι;
— Δὲν μπορῶ, ἔμαθα νὰ συγχωρῶ, Φοφῶ μου.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Τέκνον μου, ἔλεγεν Ἰσραὺς τις μετὰ τὴν τέλειαν τοῦ γάμου εἰς τὴν νύμφην, ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ εἶνε ἡ σκιά τοῦ συζύγου καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθεῖ πανταχοῦ.

— Ἄ, ὄχι, ὄχι, πακπᾶ μου, τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ, ἀπήτησεν ὁ σύζυγος ἀρέσως, διότι εἶμαι πλοίαρχος καὶ δὲν συμφέρει.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΙΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΕΣΚΟΥ

Πλατεῖα Συντάγματος (οἰκία Γ. Καλλιγᾶ)

ΚΟΜΜΟΤΗΣ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ μόνος ρωμῶνος ἐν Ἀθῆναις κούρεὺς ἐργασθεὶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς Βουκουρέστιον.

COIFFEUR & PARFUMERIE

ROYAL

GEORGES NICOLESCOU

PLACE DE LA CONSTITUTION (maison G. Calliga)

COIFFEUR DE THEATRE

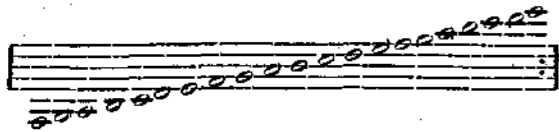
Le seul coiffeur roumain à Athènes.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἐκ τούτου παρατηροῦμεν, ὅτι δυνάμεθα ἐφ' ὅσον θέλομεν νὰ ὑψώσωμεν τὰ φθογγόσημα ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου, ἐπομένως καὶ τὸν τόνον αὐτῶν, ἐπίσης καὶ νὰ χαμηλώσωμεν αὐτά, καθὼς καὶ τὸν τόνον αὐτῶν. Ἄλλὰ τούτο δὲν ἐπαρκεῖ, ὅπως εὐρωμεν εὐκόλως καὶ ἀκριβῶς τὴν ἰδιάζουσαν θέσιν καὶ ὀνομασίαν ἐνὸς ἐκάστου φθογγόσημου, δηλ. ποῖον ἐκ τοῦ φθογγόσημου τοῦ ἀνωτέρω παραδείγματος εἶναι τὸ Do, ποῖον τὸ re, ποῖον τὸ mi κ.τ.λ.

Ἄλλὰ καὶ ἂν γνωρίζωμεν τὸ ὄνομα ἐνὸς ἐκάστου τῶν φθογγόσημων, πάλιν δὲν ἀρκεῖ, διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ νοήσωμεν τὴν ὀκτάβαν εἰς ἣν εὐρίσκονται. Π. χ. Ἐὰν γνωρίζωμεν, ὅτι φθογγόσημὸν τι ἐπὶ τίνος γραμμῆς τοῦ πενταγράμμου, φέρει τὸ ὄνομα Do, ὑπολείπεται νὰ γνωρίζωμεν καὶ ποῖαν τάξιν κατέχει μεταξύ τῶν πολλῶν Do τῆς κλίμακος. Πρέπει λοιπὸν νὰ εὐρωμεν μέσον τι, δι' οὗ ἀμφότερα νὰ προσδιορίζονται. Καὶ ὡς τοιαῦτα λαμβάνομεν τὰ καλούμενα *Κλειδιά*, ἅτινα προσδιορίζουσι τὸ ὄνομα τῶν ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου γεγραμμένων φθογγόσημων καὶ τὴν σειρὰν ἢ ὀκτάβαν, ἣν ἐκαστον κατέχει ἐπὶ τῆς κλίμακος.

Τὸ κλειδίον εἶναι ἰδιαίτερον τι σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῆς γενικῆς κλίμακος μᾶς δεῖκνυε ὀρισμένον τινὰ φθόγγον καὶ τίθεται ἐν ἀρχῇ τοῦ πενταγράμμου ἐπὶ μιᾶς τῶν πέντε γραμμῶν, τὸ δὲ φθογγόσημον τὸ περιλαμβανόμενον, ὑπὸ τοῦ κλειδίου, λαμβάνει τὸ ὄνομα τούτου.

Οὕτω προσδιορίζονται τὸ ὄνομα καὶ ἡ θέσις τοῦ φθογγόσημου, τὰ δὲ ἐπίλοιπα φθογγόσημα ἀναλόγως τούτου λαμβάνουσι τὴν κατάλληλον θέσιν καὶ τὸ κατάλληλον ὄνομα.

Κλειδιά ἔχομεν τριῶν εἰδῶν, δηλαδὴ τρία διάφορα σημεῖα, ἐξ ὧν τὸ ἐν δεῖκνυε τὸ φθογγόσημον fa, τὸ δεύτερον τὸ Do, καὶ τὸ τρίτον τὸ sol.

Τὸ κλειδίον τοῦ fa γράφεται οὕτω, καὶ δηλοῖ, ὅτι τὸ φθογγόσημον, τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς διερχομένης μεταξύ τῶν δύο στίξεων, γραφόμενον, φέρει τὸ ὄνομα fa καὶ οὕτως εἶναι ἐντελῶς ὀρισμένον. Εἶναι δὲ τὸ τρίτον fa τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀρχόμενοι ἐκ τῶν κάτωθεν.

Τὸ κλειδίον τοῦ Do γράφεται οὕτω καὶ

δηλοῖ, ὅτι τὸ φθογγόσημον τὸ γεγραμμένον ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς διερχομένης διὰ τῶν δύο κεφαλῶν αὐτοῦ, ὀνομάζεται Do. (Τὸ Do τὸ σχηματιζόμενον ὑπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου διαστήματος ἄνω τοῦ fa, σημειοῦται διὰ τοῦ κλειδίου τοῦ fa).

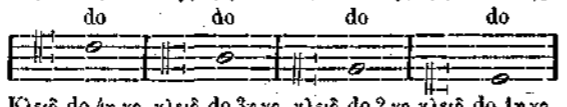
Τὸ δὲ κλειδίον τοῦ sol γράφεται οὕτω, καὶ δηλοῖ, ὅτι τὸ φθογγόσημον τὸ γεγραμμένον ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς διερχομένης διὰ τῶν δύο στιγμῶν, ὀνομάζεται sol. (Τὸ φθογγόσημον τὸ σχηματιζόμενον ὑπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου διαστήματος ἄνω τοῦ Do, δηλοῦται διὰ τοῦ κλειδίου τοῦ Do).

Ὡς βλέπομεν, τὰ κλειδιά δὲν προσδιορίζουσι μόνον τὸ ὄνομα ἐκάστου φθογγόσημου, ἀλλὰ καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ, ἥτοι τὴν ὀκτάβαν εἰς ἣν εὐρίσκεται. Ἐκαστον κλειδίον λαμβάνει ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου διαφόρους θέσεις, τὸ τοιοῦτον δὲ ἀκριβῶς πολλαπλασιάζει τὰ ὀνόματα καὶ τὰς θέσεις τῶν φθογγόσημων καὶ κατέχει ἡμῖν οὐκ ὀλίγας δυσκολίας.

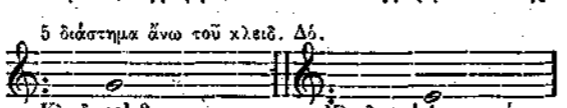
Ἐκ τῶν κλειδίων τὸ μὲν fa τίθεται μόνον ἐπὶ τῆς τρίτης καὶ τετάρτης γραμμῆς τοῦ πενταγράμμου, π. χ.

Τὸ δὲ κλειδίον τοῦ Do τίθεται ἐπὶ τῶν τεσσάρων πρώτων γραμμῶν τοῦ πενταγράμμου, π. χ.

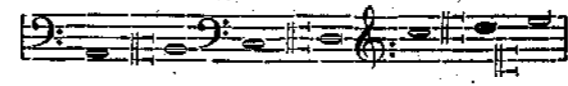
Καὶ τὸ κλειδίον τοῦ sol τίθεται ἐπὶ τῆς δευτέρας καὶ πρώτης γραμμῆς τοῦ πενταγράμμου, π. χ.

Τοιουτοτρόπως ἔχομεν δύο θέσεις δι' ἕκαστον τῶν κλειδίων Fa καὶ Sol καὶ τέσσαρας διὰ τὸ τοῦ Do, ἥτοι ὀκτὼ διαφόρους θέσεις καὶ διὰ τὰ τρία κλειδιά. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς κλειδίον τοῦ Sol τὰ αὐτὰ δηλοῖ φθογγόσημα οἷα καὶ τὸ τοῦ Fa ἐπὶ τῆς τετάρτης γραμμῆς τοῦ πενταγράμμου, διὰ τῆς δυνατῆς παραλείψεως τοῦ πρώτου τούτων, αἱ θέσεις αἱ διάφοροι τῶν κλειδίων μένουσιν ἑπτὰ. Ἡ μόνη δὲ διαφορά τῶν κλειδίων τούτων εἶναι, ὅτι τὸ διαπασῶν τοῦ κλειδίου Sol εἶναι ὑψηλότερον τοῦ Fa κατὰ δύο ὀκτάβας, δι' ὅ καὶ ἐλησημονήθη τὸ πρῶτον.

Ἐκαστὴ θέσις κλειδίου τινὲς φέρει καὶ διάφορον ἀποτέλεσμα· οὕτως μεταχειριζόμενοι τὰς ἑπτὰ θέσεις τῶν κλειδίων, εἶδομεν εἰς τὰς ἑπτὰ

διαφόρους συζυγεῖς θέσεις τῶν φθογγόσημων τὸ αὐτὸ ὄνομα· π. χ.

do re mi fa sol la si
 Διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν θέσιν φθογγόσημου τινὸς ἀνήκοντος εἰς ὅσον ὀκτάβαν κλειδίου, λαμβάνομεν ἐν πρώτοις τὸ φθογγόσημον τὸ ὑπὸ τοῦ κλειδίου δηλούμενον καὶ ἀκολουθῶν διαδοχικῶς καὶ ἐφεξῆς φθάνομεν μέχρι τοῦ ζητουμένου φθογγόσημου.

do do do do do do do
 Ἡ τούναντιον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν θέσιν τὰ ἑπτὰ ὀνόματα, π. χ.:

Π. χ. Ζητήσατε τὰ ὀνόματα τῶν ἐξῆς φθογγόσημων.

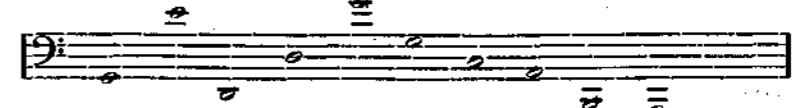

Εὐκολώτερον ὅμως εὐρίσκουμεν ταῦτα ἐὰν γνωρίζωμεν καλῶς τὰ ὀνόματα τῶν γραμμῶν τῶν εὐρισκομένων κάτωθεν ἢ ἄνωθεν ἐκάστου κλειδίου. Πρὸς εὐκολίαν λοιπὸν τῶν σπουδαζόντων παραθέτομεν τὸν ἐπόμενον πίνακα.

Γραμμαὶ πρὸς τὰ ἄνω	si κ.τ.λ. sol mi do la	Γραμμαὶ πρὸς τὰ ἄνω	fa κ.τ.λ. re si sol mi	Γραμμαὶ πρὸς τὰ ἄνω	do la fa re si
Κλειδ. καὶ γραμ. τοῦ —FA—		Κλειδ. καὶ γραμ. τοῦ —DO—		Κλειδ. καὶ γραμ. τοῦ —SOL—	
Γραμμαὶ πρὸς τὰ κάτω	re si sol mi do κ.τ.λ.	Γραμμαὶ πρὸς τὰ κάτω	la fa re si sol κ.τ.λ.	Γραμμαὶ πρὸς τὰ κάτω	mi do la fa re

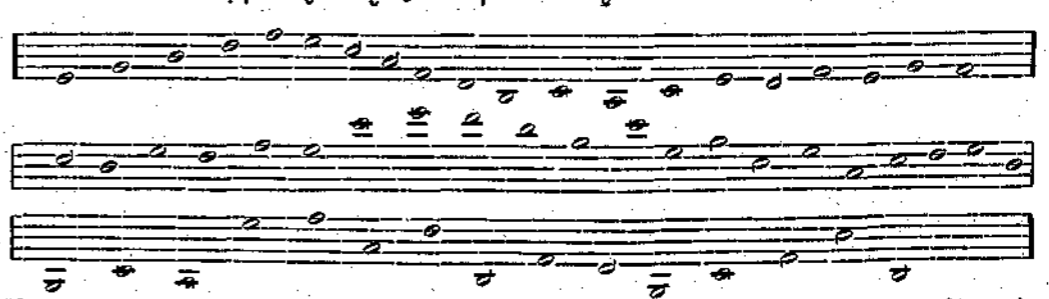
Οὕτως ἔχομεν ὅλα τὰ φθογγόσημα τὰ διερχόμενα διὰ τῶν γραμμῶν, ἐπομένως εὐκόλως γνωρίζομεν καὶ τὰ φθογγόσημα, τὰ εὐρισκόμενα μεταξύ τῶν γραμμῶν.

Ἄσκησις. Διὰ τοῦ ἀνωτέρου τρόπου ὀνομάσατε τὰ ἐξῆς φθογγόσημα:

ΣΗΜ. Καλὸν εἶναι πρὸς ταχύτεραν ἐκμάθησιν καὶ ἀνάγνωσιν τῶν φθογγόσημων ν' ἀποστηθίζηται προηγουμένως ὁ πίναξ, καθὼς καὶ τὰ ἀκόλουθα γυμνάσματα.

Φθογγόσημα πρὸς ἀνάγνωσιν ὑφ' ἐκάστου κλειδίου.

Ὅπως γνωρίζωμεν τὸ διαπασῶν ἐκάστου κλειδίου καὶ συγκρίνωμεν τὰ διάφορα κλειδιά πρὸς ἄλληλα, ἀρκεῖ νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα, εἰς ποῖον μέρος ἀντιστοιχεῖ ὑφ' ἐκάστου ὁ αὐτὸς φθόγγος.

Ὁμοφωνία.

Τὸ τέταρτον do τοῦ κλειδοκυμβάλου ἀρχόμενοι κάτωθεν. Ἡ τὸ χαμηλότερον do τοῦ τετραχόρδου.
 Τὸ αὐτὸ do, τὸ αὐτὸ do, τὸ αὐτὸ do, τὸ αὐτὸ do, τὸ αὐτὸ do, τὸ αὐτὸ do.
 (Ἐπεταί συνέχεια).

